

ת"פ 51221/03/17 - מדינת ישראל נגד איגור שרמן (עציר), אורן אזייב (עציר), אריאל אזייב (עציר),

בית המשפט המחוזי בחיפה

ת"פ 51221-03-17 מדינת ישראל נ' שרמן(עצור בפיקוח) ואח'

לפני כבוד השופט כמאל סעב

המאשימה מדינת ישראל

נגד

הנאשמים

1. איגור שרמן (עציר),

2. אורן אזייב (עציר),

3. אריאל אזייב (עציר),

ב"כ המאשימה: עו"ד אמיר אליאל

ב"כ הנאשם 1: עו"ד ארבל עמי-גא - סנגוריה ציבורית

ב"כ הנאשמים 2 ו-3: עו"ד הגב' אור שפירו-סער

הכרעת דין

א. מבוא

1. כנגד שלושת הנאשמים: איגור שרמן (להלן: "נאשם 1" ו/או "שרמן"), אורן אזייב (להלן: "נאשם 2" ו/או "אורן"), ו- אריאל אזייב (להלן: "נאשם 3" ו/או "אריאל"), הוגש כתב אישום שבשלב מסוים תוקן.

2. כתב האישום המתוקן ייחס לנאשמים ביצוע העבירות הבאות: **קשר לפשע** - לפי סעיף 499(א)(1) לחוק העונשין, התשל"ז-1977 (להלן: "חוק העונשין"), וכן עבירה של **שוד בנסיבות מחמירות** - עבירה לפי סעיף 402(ב) + סעיף 29 לחוק העונשין.

בנוסף, ייחסו לנאשם 2 גם שתי עבירות של **הפרת הוראה חוקית** - לפי סעיף 287(א) לחוק העונשין.

ב. העובדות כפי שפורטו בכתב האישום המתוקן:

אישום ראשון:

3. הנאשמים 2 ו-3 הינם אחים ובינם לבין נאשם 1 יחסי חברות.

4. ביום 10.03.17 בשעה 16:30 לערך, ולרי אקסיאוטקו (להלן: "המתלונן"), נכנס לחנות ברחוב הרברט סמואל 80 (להלן: "החנות") בחדרה וקנה בקבוקי משקה אשר הוכנסו לשקית (להלן: "השקית").

5. המתלונן יצא מהחנות והלך לכיוון ביתו הממוקם ברחוב חטיבת הנח"ל 3 בחדרה, בקומה רביעית (להלן: "הבית" ו/או "הדירה"). המתלונן אשר היה תחת השפעת אלכוהול, הלך לביתו בהליכה לא יציבה ובידו השקית. עם הגעתו לצומת הרחובות הרברט סמואל ותרנ"א המתלונן מעד ונפל על הכביש.

6. הנאשמים הבחינו במתלונן בעת שנפל, ואז קשרו השלושה קשר לשדוד אותו (להלן: "הקשר").

7. בהמשך לקשר ולשם קידומו, התקרבו הנאשמים לעבר המתלונן, עמו לא הייתה להם הכרות מוקדמת, הציעו לו עזרה וליווי עד לביתו, החזיקו אותו בידיו כשהוא מתנדנד והובילו אותו לכיוון ביתו.

8. עם הגעת שלושת הנאשמים והמתלונן לבניין שבו גר המתלונן, הודה להם המתלונן וביקש מהם לעזוב אותו, הנאשמים התעקשו להעלות את המתלונן עד לביתו, כל זאת בהמשך לקשר במטרה לשדוד את המתלונן. בהתאם לבקשתם של הנאשמים, המתלונן מסר להם את מספר הקוד של המעלית.

9. לאחר שדלת המעלית נפתחה, נאשם 2 דחף את המתלונן לתוך המעלית. עם הגעתם של הנאשמים והמתלונן לקומה הרביעית, המתלונן פתח את דלת הבית ושלושת הנאשמים נכנסו עמו לתוך הבית ללא הסכמתו. בהיותם בבית, הנאשמים תקפו בצוואת את המתלונן והיכו בחוזקה בראשו ובפניו. המתלונן נפל על הרצפה ואז היכו אותו הנאשמים מכות אגרוף בראשו ובפלג גופו העליון עד שאיבד את הכרתו.

10. בעוד המתלונן שרוע חבול ומחוסר הכרה, הנאשמים נטלו ונשאו רכוש של המתלונן ללא הסכמתו: ארנק ובתוכו 500 ₪, כרטיס אשראי, תעודת זהות ודרכון, בנוסף נטלו מכשיר טלפון סלולארי, מחשב נייד, מחשב נייד מסוג Lenovo, שתי קופסאות סיגריות, בקבוק וודקה ומכשיר גלגול סיגריות (להלן: "הרכוש הגנוב").

11. במסגרת הקשר ולשם קידומו, נטלו הנאשמים ונשאו את הרכוש הגנוב, וזאת בצוואת חדא ובכוונה לשלול אותו שלילת קבע מבעליו ונמלטו מהבית כשהם נושאים עמם את הרכוש הגנוב, בעוד המתלונן שרוע בביתו מחוסר הכרה.

12. המתלון נשאר חבול, מדמם וללא הכרה על הרצפה בביתו עד שלמחרת בבוקר הגיעה אמו והושיטה לו עזרה והוא פונה למרכז הרפואי הלל יפה, שם אושפז מיום 11.03.17 עד ליום 13.03.17.

13. בהמשך לכך, בחמש הזדמנויות שונות בין התאריכים 10.03.17-12.03.17, הנאשמים או חלק מהם, השתמשו בכרטיס האשראי של המתלון ומשכו כסף ממכשירי כספומט שונים בסכום כולל של 4,500 ₪.

14. כתוצאה ממעשיהם של הנאשמים, נגרמו למתלון חבלות של ממש, לרבות:

פצעים בקרקפת, שפשופים בבית החזה, סימני חבלה בגב ובידיים.

אישום שני (לנאשם 2 בלבד)

15. במועד הרלוונטי לכתב האישום, שהה הנאשם 2 בתנאי מעצר בית מלא, על פי החלטת בית משפט השלום בחדרה (כבוד השופט אביו גופמן), אשר ניתנה ביום 27.10.16 בתיק מ"ת 5873-10-16 (להלן: "החלטת מעצר").

16. ביום 10.03.17 בשעה 16:30 או בסמוך לכך, הפר נאשם 2 את החלטת המעצר, באופן ששהה ברחוב חטיבת הנח"ל 3 בחדרה.

17. במעשיו המתוארים לעיל, הפר נאשם 2 הוראה חוקית שניתנה כשורה מאת בית המשפט, בכך שיצא מחוץ לביתו בניגוד להחלטת המעצר.

ג. תשובת הנאשמים לכתב האישום המתוקן:

18. הנאשמים כפרו בעובדות האישום הראשון למעט העובדות כי נאשמים 2 ו-3 הינם אחים ובינם לבין נאשם 1 יחסי חברות.

19. לטענתם, במועד ובשעה שצוינו בכתב האישום, ראו את המתלון כשהוא לא מסוגל ללכת בכוחות עצמו, כשהבחינו בו נופל ארצה ניגשו אליו וסייעו לו להגיע לביתו.

20. הנאשמים הכחישו שקשרו קשר לשדוד את המתלון ושהכו אותו וגרמו לו לחבלות.

21. באשר לאישום השני, הודה נאשם 2 בעבירה המיוחסת לו - עמ' 6 לפרוט' מיום 20.6.17, שורות 15-18.

ד. סקירת הראיות:

העד רס"ר דמיטרי ספקטור:

22. העד מאשר כי ערך את דו"ח הפעולה שהוגש וסומן 2/ת, למעט מה שנכתב בפרטי המקרה.
23. לדברי העד, השעה 8:53 שמצוינת בת/2, הינה השעה בה בוצעה שיחת הטלפון הראשונה שבאמצעותה הודע על המקרה.
24. לדברי העד, הוא גבה עדות המתלונן ביחד עם החוקר כמאל בשעה 11:10 בבית החולים. את עדות האם גבה לבדו בשפה הרוסית בשעה 9:30, לדבריו **"מה שרשום בדוח פעולה זה אחד לאחד מה שאמרה בהודעה"** - (עמ' 12 לפרוט' מיום 02.11.17, שורה 28).
25. באשר לשכנים טען כי תישאל רק שכן אחד כפי שציין בדו"ח הפעולה, התשאול בוצע בעל פה.
26. לדברי העד, כשהגיע לדירה הגיע יחד עם שותפו, אור סדובניק. במקביל אליהם הגיעו מד"א, מז"פ והקצין תורן ג'סאן.
27. העד לא זכר את האירוע לפרטיו ולכן לגבי מה שלא נרשם בדו"ח לא ידע להשיב, כמו למשל האם המתלונן היה ריח של אלכוהול, האם צילם את המתלונן, איפה היו חבלותיו ובאיזה מיקום הייתה הדירה.
28. לדברי העד, שעת סגירת האירוע שצוינה בדו"ח היא לפי השעה בה במשל"ט נסגר האירוע. עוד הוסיף כי לאחר סגירת האירוע לא ניתן למחוק ולתקן מלל שנכתב, מה שניתן הוא להוסיף מסמכים - (עמ' 17 לפרוט', שורות 29-30, ועמ' 18, שורות 13-15).
29. לדברי העד, הדו"ח נכתב ביום האירוע בשעה 15:24 (עמ' 18 לפרוט', שורות 16-17). לדבריו, הוא אינו זוכר מה עשה במהלך היום מעזיבת הדירה ועד לכתיבת הדו"ח.
30. כעולה מדו"ח הפעולה מיום 11.3.17 - שסומן 2/ת ושנערך ע"י העד. האחרון ביקר בזירת האירוע על סמך הודעה שהתקבלה מאביו של המתלונן על אירוע שוד בדירה לאחר שאמו של המתלונן הגיעה

לדירת המתלונן בבוקר וגילתה שבנה נשדד וכולו מלא דם.

בדו"ח הפעולה הנ"ל רשם העד כי:

"הבחנתי בהמון כתמי דם בכל חלקי הדירה ובשברי זכוכית שבזורים במטבח וכל הבית היה הפוך וניירות זרוקים בכל חלקי הבית, במקום פגשתי גם בקורבן.. אשר שכב במיטה בחדר שינה וכולו היה בדם כאשר יש לו פצע בראש ובגב שמהם הוא דימם, למקום הגיעו גם מד"א ופינו אותו לבית החולים.."

העד רס"פ דוד אלפסי:

31. העד משרת במשטרה כ-32 שנים, משמש כחוקר וטוען מעצרים במשטרת חדרה.

32. העד מאשר שערך מזכר מיום 12.03.17 שסומן ת/3 לאחר שצפה דרך מסך המחשב בצילומי מצלמות האבטחה של הבניין - (עמ' 24 לפרוט', שורה 4).

33. הסרטון של מצלמות האבטחה של הבניין הוצג בפני ביהמ"ש והעד נשאל אודות הדמויות המופיעות בסרטון. העד מזהה את שלושת הנאשמים; שרמן, אריאל ואורן. העד מתאר את שעניו רואות באופן הבא:

"אריאל מושך את השרוול מתחת לז'קט כדי להקיש מבלי להשאיר טביעות אצבע.. רואים בבירור את אורן, אוחז במתלונן וכן את הנאשם אריאל." (עמ' 26 לפרוט', שורות 1-4). העד ממשיך לזהות ולתאר את שרואים בסרטון - (עמ' 26-28 לפרוט').

34. לדברי העד, החוקר כמאל עבוד צילם את הסרטון ממסך המחשב של המודיע, תומר גלפנד, שיש לו גישה למצלמות האבטחה של הבניין - (עמ' 29 לפרוט', שורות 2-3).

העד תומר גלפנד:

35. העד מתגורר בבניין בו אירע השוד הנטען, הינו כבן 35 נשוי ואב ל-2 ילדים. העד משמש כעוזר ועד הבית ולכן יש ברשותו גישה למצלמות הבניין.

36. חקירתו במשטרה הוגשה וסומנה ת/4 והינה משמשת כעדות ראשית. העד אישר כי כל שכתוב אמת.

37. העד מסר כי הוא מכיר את המתלונן היכרות שטחית, אך אינו מכיר את בנו של המתלונן.

38. עוד מסר כי ביום האירוע ועד הבית של הבניין היה מחוץ לעיר ולכן הוא זה שהראה את הקלטות לשוטרים; **"היו שוטרים שלקחו את הקלטות. ואני בעצמי לא הראתי לאף אחד חוץ מלשוטרים."** - (עמ' 32 לפרוט', שורות 3-4, 12, 16).

העדה טאיסיה אקסיאוקו:

39. העדה הינה אמו של המתלונן, עדותה הוגשה לבית המשפט וסומנה כנ/1.

40. לדברי העדה, ביום האירוע ביקרה אצל בנה; **"סתם נכנסתי אליו.. הוא שתה וודקה, אמרתי לו למה אתה שותה אמר ערב חג.. אמר שהכל בסדר.. דיברנו והלכתי וזה היה יום קצר"** - (עמ' 34 לפרוט' מיום 02.11.17, שורות 21-23).

41. עוד מסרה העדה כי הרגישה "בליבה כי משהו לא בסדר עם בנה" ובבוקר למחרת הגיעה לדירתו. כשנכנסה לדירה ראתה את בנה; **"לבן כולו, וראיתי את הכרית מלאה דם ליד הספה.. במצח יש לו דם יבש.. ראיתי את הראש החתוך שלו בשני טורים.. אמר לי "אמא שדדו אותי ורצו להרוג אותי".." - (עמ' 35 לפרוט', שורות 13-17).**

42. לדברי העדה, בנה - המתלונן סיפר לה כי לאחר שקנה משקאות אלכוהוליים בחנות ברחוב הסמוך לביתו, נפל ארצה, שלושת הנאשמים ראו זאת ועזרו לו לשוב לביתו. לאחר שנכנסו לבניין ביקש המתלונן מהנאשמים לעזוב, אך הם נכנסו איתו למעלית הבניין ובהמשך גם לדירתו, תקפו אותו וגנבו מביתו מחשב, טלפון וארנק - (עמ' 35 לפרוט', שורות 31-32 ועמ' 36 שורות 1-17).

43. לדברי העדה, כשראתה את בנה הוא היה חבול בראשו, באוזנו, בידו ובמרפקו. עוד הוסיפה כי היה הרבה דם בביתו וסיפרה שבסלון הייתה כרית ספוגה בדם שלטענתה הצילה את חיי בנה.

44. העדה סיפרה כי בנה אוהב לשתות אך אינו יכול לשתות בתדירות גבוהה מאחר והינו בשוק העבודה כ-20 שנה. בנוסף סיפרה כי בזמן שאירע השוד, בנה היה מובטל מזה מספר חודשים.

45. במסגרת החקירה הנגדית, כשנשאלה העדה מדוע לא ספרה לשוטר שחקר אותה בזירת האירוע ולפרקליט אודות החלום שחלמה, השיבה העדה; **"אולי סיפרתי.. אמרתי למישהו שם, אמרתי לכולם."** - (עמ' 42 לפרוט' מיום 06.11.17, שורות 10-13).

46. לדברי העדה, לא סיפרה לבני המשפחה על חששותיה לבנה ועל כך שהלכה לבקרו בבוקר שלאחר האירוע.

47. ב"כ נאשם 1 במסגרת החקירה הנגדית טען בפני העדה כי היא לא התקשרה לשכנים או למשפחה וספרה על דאגתה לבנה מאחר וידעה שהוא שיכור ולא רצתה שימצאו אותו כך בדירתו, השיבה; "זו הרגשה שלי, אני אמא. דאגתי בגלל החג.. לא ישנתי טוב בלילה, היה בלאגן בבנימינה. היה חג." - (עמ' 43 לפרוט', שורות 6-7).

48. העדה סיפרה כי הגיעה אל בית בנה בטרמפים מאחר ובעקבות החג לא הייתה תחבורה ציבורית. עוד סיפרה כי האדם שהסיע אותה הטריד אותה וניסה לגעת בגופה במהלך הנסיעה - (עמ' 35 לפרוט', שורות 1-3). לדברי העדה לא התלוננה על אותו אדם במשטרה ואף לא סיפרה זאת לשוטר שהגיע לזירת האירוע בעת שחקר אותה - (עמ' 44 לפרוט', שורה 24, ועמ' 49, שורה 2).

49. כשנשאלה העדה אודות עדותה שנלקחה ע"י השוטר שהגיע לבית, השיבה כי אינה זוכרת מה רשום בעדות "אני לא זוכרת מה שאל אותי השוטר. הייתי בשוק.. אולי מה שסיפר לי ולרי (המתלונן) סיפרתי לשוטר..". - (עמ' 49 לפרוט', שורות 26-28), עוד הוסיפה כי העדות הייתה בשפה הרוסית.

50. העדה נשאלה האם מה שאמרה בעדותה הוא אמת והשיבה "כמובן. כמובן שזה אמת..". - (עמ' 50 לפרוט', שורה 18).

51. עוד נשאלה מדוע בהודעתה שנגבתה ממנה ביום 11.3.17 וסומנה נ/1, מסרה כי "הגעתי הדלת הייתה סגורה אבל לא נעולה נכנסתי פנימה ראיתי את הבן שוכב על הרצפה..". (נ/1, שורות 5-6) בעוד שבעדותה בבית המשפט סיפרה "אני מכניסה מפתח לתוך הדלת, מסובבת ופותחת הדלת הייתה סגורה בסוגר. המפתח הסתובב..". העדה השיבה כי מאחר והייתה בשוק, לא כל מה שאמרה בהודעתה במשטרה הוא נכון - (עמ' 50 לפרוט', שורות 27-29, עמ' 51 שורה 5).

העד אלכסנדר אקסיאוסקו

52. העד הינו בנו של המתלונן שהיה חייל ביום האירוע ושירת בגולני, ובזמן התרחשות האירוע נשוא כתב האישום המתוקן שהה בחופשה בביתו. בעת מסירת עדותו בבית המשפט הוא היה חייל משוחרר.

53. לדברי העד, הוא אינו בקשר רציף עם אביו וסבתו. עוד סיפר כי יום לאחר האירוע סבתו התקשרה וסיפרה כי משהו קרה לאביו ושיגיע לדירתו.

54. העד מסר כי לאחר שהגיע לדירה ראה אותה הפוכה, סיפרו לו שאביו הוכה ונשדד. לטענתו, ידע שקיימות מצלמות אבטחה בבניין וביקש לצפות בסרטון - (עמ' 58 לפרוט', שורות 7-10).

55. עוד מסר העד, כי זיהה את הדמויות שפגעו באביו המתלונן המופיעות בסרטון האבטחה מאחר ולטענתו גר בסמוך לעסק השייך להם - (עמ' 58 לפרוטוקול, שורה 19).

56. בנוסף מסר העד כי לאחר שביקר בדירה וצפה בסרטון האבטחה, הוא נסע לבית החולים לבקר את אביו; **"ראיתי אותו בחלוק לבן של בית החולים.. אני יודע שבראש היו לו תפרים, ראיתי חלק בפנים נפוח או אדום.. סיפר לי שבאו שלושה אנשים לבית ונתנו לו שם מכות"** - (עמ' 59 לפרוט', שורות 17-18). העד אינו זוכר אם אביו סיפר על מעשיו של כל נאשם בנפרד או שמא התייחסותו הייתה גורפת.

57. עוד סיפר העד כי לאביו קיימת בעיה של שתיה ואישר את דברי ב"כ הנאשם 1 שאמר כי בעיית השתייה של אביו החמירה שבועיים עובר לאירוע - (עמ' 60 לפרוט', שורות 25-27).

העד רס"ל אור סדובניק

58. העד הינו שוטר המשרת בתחנת חדרה מזה כשלוש שנים. מאשר שערך דו"ח פעולה ביום 11.03.17 שסומן ת/5.

59. לדברי העד, הוא הגיע למקום ביחד עם שותפו דמיטרי (דימה) שהינו דובר רוסית, שגבה עדות מאם המתלונן. לדברי העד, מה שכתב בת/5 הוא תרגום שנאמר לו ע"י דמיטרי לדברי האם. (עמ' 66 לפרוט', שורות 12-21).

60. העד מסר כי לא דיבר עם השכנים במקום.

61. בדו"ח פעולה מיום 11.3.17 - ת/5 שנערך ע"י העד נרשם כי:

"ראיתי את הדירה מלאה בדם על הקירות ובכל מקום בחדר שינה פגשתי בולרי (המתלונן) אשר שכב במיטה ורעד.. הבחנתי במכות בגב ובראש החלק הקדמי של הקורבן מלא בדם..."

העד פקד ערן דנינו

62. העד שימש כקצין האחראי על החקירה נשוא תיק זה. כיום משמש כראש חקירות בתחנת חדרה.
63. הוצגו והוחזרו לב"כ המאשימה המוצגים שסומנו ת/6-16. מדובר בפרטי לבוש שנתפסו בביתם של הנאשמים - (עמ' 68-69 לפרוט').
64. העד מאשר שערך את המסמכים הבאים: הודעות חשוד מיום 16.3.17 שסומנו ת/17 ו-ת/18, מזכר מיום 12.03.17 שסומן ת/19, צילומים מהזירה שסומנו ת/20, דו"ח קצין ממונה שסומן ת/21, מפה שסומנה ת/22, מזכר דו"חות צפייה שסומן ת/23 ו-ת/24, טופס הודעת חשוד שסומן ת/25, פלט מסוף שסומן ת/26, וצילומים שסומנו ת/27.
65. באשר לת/20 ציין העד כי צולמו באותו בוקר כשהגיע לזירה, לדבריו צילם מה שראה לנכון מתוך הדירה - (עמ' 71 לפרוט', שורה 2).
66. לדבריו, כאחת מפעולות החקירה הוא הנחה לגבות עדויות מהשכנים, כשנשאל אם בוצעה פעולה כזו, השיב:
- "לא יודע להגיד לך אם בוצעו. ביקשתי ממנו, לא יודע אם בוצע.. הרבה פעולות אמרתי בהתחלה ואחר כך לא מבצעים או שאני רואה לנכון שלא צריך לבצע" - (עמ' 71 לפרוט', שורות 19-21).**
67. העד ציין כי הוכנס מדובב לתא המעצר של נאשם 1, כשנשאל למה רק לנאשם 1 הוכנס מדובב, השיב:
- "כי זה מה שהיה נכון לאותו רגע. אני צריך לבחור אחד לא זוכר מה השיקולים" - (עמ' 73 לפרוט', שורות 1-4).**
68. כשנשאל העד אודות מיקומי כתמי הדם שהיו בדירה ושתועדו בת/20 השיב:
- "אין לי הסבר לגבי כל כתם דם.. אני לא יודע איך הגיע כל כתם לנקודה שבה נמצא", בהמשך טען כי:**
- "גרסת הקורבן התיישבה לי עם מה שאני רואה" - (עמ' 76 לפרוט', שורות 10-19).**
69. העד אישר כי נאשמים 2 ו-3 גרים יחד, באשר לנעליים שנתפסו בדירתם ציין כי למיטב זכרונם כתם הדם היה מצוי בסוליה - (עמ' 77 לפרוט', שורות 20-22, ועמ' 78, שורות 13-14).

70. במזכר שערך העד ביום האירוע - סומן ת/19, ציין העד כי:

"נכנסתי לדירה וראיתי דם על קירות הסלון.. גם ברצפת המטבח ראיתי דם ובחדרו של הקרבן.."

71. מהתמונות שצולמו בזירת האירוע ע"י השוטר ערן דנינו- שסומנו ת/20 ניתן לראות כתמי דם על קירות הסלון ועל הרצפה במטבח וכן בתוך החדר.

72. במזכר שנערך ע"י ערן דנינו ביום 16.3.17 ושסומן ת/24, מזכר שנערך לאחר צפייה בדיסק שסומן פ. 19 מתאריך 12.3.17, של העסק ברח' הרברט סמואל 80 בחדרה, נרשם כי:

"בשעה 16:16:18 נראה המתלונן כשהוא לובש חולצה ארוכה בצבע שחור עם פס לבן בשרוול ומכנס גינס כשהוא הולך ברגל לכיוון מערב. בשעה 16:27:28 - נראה המתלונן חוזר והולך לכיוון מזרח כשבכל יד הוא מחזיק שקית בצבע לבן. לציין כי המתלונן נראה מתנדנד מעט".

העד רס"ר כמאל עבוד:

73. העד הינו חוקר בתחנת חדרה מזה 5 שנים. ביום האירוע היה חוקר תורן.

74. ביום האירוע, הגיע העד לבית, שם פגש את תומר - שכן של המתלונן וגבה ממנו עדות.

75. לאחר מכן, הגיע העד לבית החולים ביום האירוע, פגש במתלונן, גבה ממנו עדות וצילם את חבלותיו. התמונות סומנו ת/28, הוגש גם מזכר שערך העד וסומן ת/29.

76. העד מסר כי הוא שאל את השאלות בעברית, ודמיטרי תרגם לו את תשובות המתלונן.

77. העד אישר שניסה לברר עם המתלונן כיצד הגיעו כתמי דם לכל החדרים בבית, לדבריו אינו זוכר מה היו תשובותיו והוסיף כי בעת מתן העדות, המתלונן היה עייף ולכן לא תחקר אותו יותר מידי.

העד רס"ר לאוניד גופמן:

78. העד משרת במשטרה כ-26 שנים. משנת 2004 משמש כחוקר מיומן לחוק המחשבים.

79. במסגרת עדותו של העד הוגשו ת/40 - ת/57.

80. העד נשאל אודות מזכר ת/56 בו תיאר שהלך במסלול בו המתלון הלך ביום האירוע בכדי לאתר את העסק אותו תיאר המתלון וחיפש האם ישנן מצלמות אבטחה באזור.

81. העד אישר כי באותו זמן חיפש רק מצלמות אבטחה ולא דברים נוספים ואחרים כמו למשל כתמי דם על המדרכה - (עמ' 91 לפרוט', שורות 1-2).

רס"מ רועי מסורי:

82. חוקר בתיק שגבה הודעה מנאשם 1 - ת/58 והודעה מנאשם 2 - ת/59, וכן ערך מסמכים שסומנו ת/60 עד ת/77 כולל מזכרים, טפסים ודוחות הצבעה והובלה.

רס"מ אורן ארזי:

83. עד זה חקר את הנאשמים במשטרה (ת/95 עד ת/100), כן ערך את המסמכים ת/101 עד ת/125 (שכוללים מזכרים, דו"חות צפייה, תמונות, דו"ח עימות, דו"ח חיפוש).

84. **השוטר מר פאדי פרחאט** ערך את המסמכים ת/126 עד ת/132 הכוללים דו"חות פעולה, מזכרים, וקבלת ראיה דיגיטלית מצולמת ממחשב.

85. **ד"ר רביע חסדיה** שערך מסמך סיכום מאשפוז-ת/133. בחקירתו הנגדית לא שלל העד את האפשרות כי הפצעים והשפשופים יכולים להיווצר גם מנפילה ולא רק מחבלה או תקיפה - (עמ' 195 לפרו' ועמ' 196, שורה 20).

כשהוצגה לעד תמונה ת/28 שבה נצפה המתלון, מסר כי **"יש חבלה עם חתכים לפחות לפי הצילום וגם לפי התייעוד ת/133 עמ' 2 ולא יכול להיגרם בגלל טרומבוציטופניה** (חוסר טסיות בדם שהינה מחלה שסובל ממנה המתלון כעולה מסקירת תולדות העבר של המתלון ת/133) - (עמ' 197 לפרוט', שורות 5-6).

מסמכים שהוגשו בהסכמה(ת/134 עד ת/152):

86. הודעת העד בן סויסה - ת/134; הודעת העד א' א' האח של הנאשמים 2 ו-3 - ת/135א ו-ב; הודעת רפי שמאילוב - ת/136; קבלה רפואית ביחס לנפגע עבירה של ד"ר אלונסו חסוס - ת/137; חקירתו

הראשונה של נאשם 1; מיום 13.3.17 - ת/138; טופס הודעה על זכויות חשוד טרם חקירה - ת/139; מזכר מתאריך 12.3.17 - ת/140; שני מסמכים של "בדיקת ט"א" - ת/141א' ו-ב'; חקירת חשוד קטין בלא נוכחות הורה ביחס לנחקר קטין בשם א' א', האח של נאשמים 2 ו-3 - ת/142; "דוח מסכם לחקירות מז"פ" ס - ת/143א; "דוח תיעוד פיתוח ט"א" - ת/143ב; דוח תפיסת מוצגים - ת/143ג; תדפיס יתרה ופירוט בתנועות של חשבון בנק בבנק מזרחי טפחות - ת/144; "טופס לוואי למוצגים" - ת/145; דוח פעולה מיום 14.3.17 - ת/146א; דוח חיפוש מאותו תאריך - ת/146ב; "קבלת מוצגים לבדיקה" - ת/147א; מסמך שסומן באותיות קכ"ה למעבדת מאגר די. אן. אי. - ת/147ב; מסמך שסומן באותיות קכ"ו - למעבדת מאגר די. אן. איי. - ת/147ג; מסמך שסומן באותיות קכ"ז למעבדה הביולוגית - ת/147ד; "זיהוי ט"א עם פרטי נפגע עבירה" - ת/148; תצהיר ביחס למצלמות אבטחה של בנק מזרחי טפחות - ת/149; "הצהרה על ביצוע שחזור" ביחס לסרטונים מסניף בנק דיסקונט בחדרה - ת/150; "תקציר עבודת מ"ט" - ת/151; חוות דעת מומחה מתאריך 20.3.17 בעריכת ד"ר אילן פיין - ת/152.

87. כעולה מחוות הדעת של המומחה לזיהוי פלילי מטעם המשטרה - סומנה ת/152, פרופיל ה - DNA שהתקבל מהז'קט, מהחולצה ומהמטושים תואם לפרופיל ה - DNA של המתלון. עוד נקבע כי בחומר שנדגם מהנעל (של נאשם 3 שסומן ת/16) התקבל פרופיל DNA שמקורו בתערובת פרופילים שבהם קיים פרופיל בולט התואם את פרופיל DNA של המתלון.

88. במסמך הרפואי של המרכז הרפואי הלל יפה מיום 11.3.17 שסומן ת/137 שבו תואר מצב המתלון בזמן קבלתו לבית החולים, צוין כי אובחנו:

"פצעים בקרקפת לאל דימום פעיל. בית חזה - רגישות במימוש דו"צ עם שפשופים... פצע נסגרו על ידי סיכות. מתאשפז במחלקה להמשך השגחה וטיפול תומך".

89. מהתמונות שתיעדו את המתלון ע"י כמאל עבוד מיום 11.3.17 וסומנו ת/28 ניתן לראות את השרטות והשפשופים שעל הקרקפת, הידיים והגב של המתלון.

90. מתמונות לכידה מהצילום של מצלמות ועד הבית שסומנו ת/126, וכן בצפייה בסרטון מצלמות האבטחה של הבניין (ת/167), רואים כי ביום 10.3.17 בשעה 16:36:24 עד שעה 16:36:37 נראים שלושת הנאשמים נכנסים יחד עם המתלון לתוך הבניין לכיוון המעלית, המתלון נראה מתנדנד, ללא סימני דם על ראשו הקרח או על פניו, נאשם 3 נראה מושך בידו הימנית של המתלון והנאשם 2 אוחז את המתלון מאחור ונאשם 1 אחריהם עם שקית ביד, נאשם 3 לוחץ על כפתור המעלית מושך את המתלון מידו הימנית לתוך המעלית, נאשם 1 מושך את המתלון מידו השמאלית לתוך המעלית ונאשם 2 תופס אותו מאחור ודוחף אותו לתוך המעלית.

91. בדו"ח צפייה של סרטוני מצלמות אבטחה בבניין מגורי המתלון - מזכר ת/120, נרשם כי:

"קובץ CH.. ובו בשעה 16:35:35 נראה בחור עם חולצה לבנה ושקית כחולה ביד ימין הולך לכיוון המעלית [נאשם 1 - ה.ש. כ.ס.] וכי 3 מטרים אחריו נראים אריאל אזייב [נאשם 3] עם מעיל שחור ומכנס ג'ינס תופס בידו הימנית של המתלונן. ואורן אזייב [נאשם 2] מחבק אותו מאחור ומאחוריהם בחור לא מזוהה עם אופניים וכאשר מגיעים למעלית מראה אריאל אזייב עם ידו הימנית למתלונן את המעלית. הבחור עם החולצה הלבנה [נאשם 1] מקיש עם ידו השמאלית כאשר היא מכוסה עם שרוול את הקוד של האינטרקום ומנסה מספר פעמים. ולאחר מכן אריאל נראה מקיש את הקוד עם ידו הימנית שאותה כיסה עם שרוול חולצתו ומצליח לפתוח את הדלת ובשעה 16:36:17 אורן מכניס אותו לבניין ובשלב הזה הם יוצאים מטווח המצלמה... בשעה 16:46 נראה אורן יוצא ראשון מחבק את חולצתו ואחריו אריאל שנראה עם חולצה לבנה ארוכה ואיגור שרמן אחריו עם המעיל של אריאל. אריאל שולף מחולצתו של אורן כנראה מחשב נישא ואורן נראה נותן לשרמן מחזיק מפתחות. שרמן עוזב את המקום ואחריו אריאל עם המחשב מתכוון ללכת אך נעצר מצביע לעברם ושרמן חוזר אליו מוסר לו את המעיל השחור אריאל נותן את המחשב לאחיו אורן לובש את המעיל ולאחר מכן חובש את כובע המעיל ומכניס את המחשב למעילו כאשר הוא בגבו למצלמה..."

בהמשך נרשם כי:

"מצלמה CH1 בשעה 16:36:23 נראה אריאל מושך בידו הימנית של המתלונן ואחיו אורן אוחז אותו מאחור ושרמן איגור אחריהם. ובידו הימנית שקית כחולה. ואריאל לוחץ על כפתור המעלית כאשר הוא יחד עם אחיו אורן דוחפים את המתלונן למעלית ושרמן נכנס לפני בכדי להחזיק אותה פתוחה...."

עוד נרשם כי:

"מצלמה CH4.. בשעה 16:36:27 נראה אותו ארוע בדיוק כמו מצלמה 3 כאשר נראה שרמן נכנס למעלית ראשון ומושך בידו של המתלונן פנימה והמעלית נסגרת".

92. בעימות שנערך בין המתלונן לנאשם 1 - סומן ת/113, מסר המתלונן כי נאשם 1 נכנס ראשון לתוך דירתו אל הסלון ובחור נוסף נכנס לחדר השינה וכי נאשם 1 לקח לו את הפלאפון.

93. עימות שנערך בין המתלונן לבין נאשם 2 סומן ת/112, מסר המתלונן כי נאשם 2 וחבריו עזרו לו להגיע לדירתו, הביאו אותו לכניסת הבניין, הודה להם ואמר שימשיך לבד ואז נאשם 2 ובחור נוסף אמרו לו שילוו אותו עד לדירה, שאלו אותו על קוד הכניסה לבניין ופתחו את דלת הכניסה ועלו איתו, המתלונן אמר להם כי האישה והילדים נמצאים בדירה, אך הם נכנסו כולם לתוך הדירה, בדקו אותה, נתנו לו מכה בראש ובפנים ואז איבד הכרתו.

94. בעימות שנערך בין המתלונן לנאשם 3 - ת/108 מסר המתלונן כי נאשם 3 נתן לו מכה בראש מאחור, המתלונן נפל על הרצפה וכאשר פתח את העיניים נתן לו נאשם 3 אגרוף בפנים ואיבד את ההכרה

ואחר כך כשהיה המתלון על הרצפה, נאשם 3 נתן לו אגרוף.

95. **המתלון** מסר 4 הודעות במשטרה שסומנו נ/4 עד נ/6 והוגשו בהסכמה.

בהודעתו הראשונה מיום 11.3.17 - נ/3, מסר המתלון:

"אתמול ישבתי בבית ושתייתי בערך 4 כוסות ויסקי ובשעה 16:00 לערך ירדתי לקיוסק בהרברט סמואל לקנות בקבוק אלכוהול ויצאתי מהחנות, בדרך חזרה הביתה הרגשתי לא טוב, נפלתי ואז הגיעו 3 אנשים גברים והציעו עזרה, הסכמתי והובילו אותי לבית.. העלו אותי למעלה לדירה אמרתי להם תודה רבה, פתחתי את הדלת ואז התפרצו פנימה והתחילו להפוך את הדירה אמרתי להם שיש אישה וילדים בבית, אז נכנסו לבדוק ראו שאין אף אחד. ושלושתם התחילו להרביץ לי, נפלתי ואחד מהם נתן לי בעיטה לראש עם הרגל ואיבדתי הכרה"

96. עוד מסר כי השלושה גנבו פלאפון, מחשב נייד וארנק שהיה בתוכו 500 ₪ מזומן, כרטיס אשראי, תעודת זהות ודרכון.

97. בחקירתו הראשית בבית המשפט מסר המתלון כי:

"בערך בשעה 16:00 הלכתי לחנות, שם קניתי בקבוק וויסקי ושני בקבוקי תה קר נסטלה, קניתי והלכתי לכיוון הבית. על יד חנות "לחם של סבתא" החלקתי ונפלתי, על ידי עצר רכב אישה שישבה באוטו שאלה אותי אם אני זקוק לעזרה או לאמבולנס, אליי התקרב הנאשם... (3) אמר לאישה שהציעה לי עזרה אין צורך הוא יעזור, גם הגיע הנאשם 2 לקחו אותי מתחת לידיים, הרימו אותי וליוו אותי לכיוון הבית. אחרי זה הגיע הנאשם 1 (מצביע על נאשם 1 שיושב באולם) כל הזמן הלך אחריי, אני כל הזמן חשבתי שהוא רוצה להוציא מהכיס האחורי שלי את הארנק. כשהגענו לאזור חניה של הרכבים, אמרתי להם תודה רבה תעזבו אותי ואני אלך לבד. הם לא עזבו אותי המשיכו ללוות אותי לכניסה של הבלוק. בכניסה לחדר מדרגות יש דלתות נפתחות באמצעות קוד, שאלו אותי מה הקוד שפותח את הדלת, מצביע על נאשם 1 שהוא ביקש את המספר כדי לפתוח את הדלת, הכניסו אותי ללובי בחדר מדרגות, הזמינו את המעלית אמרתי להם שאני לא רוצה להמשיך ללכת אתם, אמרתי שבבית אשתי והילדים ולא רוצה שיעלו אתי למעלה שיעזבו אותי ואני אעלה לבד. הכניסו אותי בכוח למעלית, עלינו לקומה 4" (עמ' 120 לפרוט' מיום 20.2.18, שורות 2-14).

בהמשך מסר כי:

"כשהגענו לקומה רביעית, על יד דלת הכניסה לבית שלי אמרתי להם לא להיכנס לבית, בבית אשתי

והילדים. כשפתחתי את הדלת, ראשון נכנס לבית נאשם 1 לסלון, הנאשם 2 נכנס לחדר שינה, ...
נאשם 3 דחף אותי לתוך הדירה..." (שם, שורות 23-25)

עוד מסר כי:

"סגרו את הדלת הכניסה לבית, אמרתי שאני מזמין את המשטרה או שיעזבו את הדירה, ... נאשם 1
שאל אם זה טלפון שלי אמרתי שכן, הוא חטף אותו ממני ואמר שזה שלו, אחרי זה אני מקבל מכה
בראש מאחורה מהנאשם 3 אני נופל מאבד את ההכרה, אחרי תקופת זמן אני מתאושש פתחתי את
העיניים, מצביע על נאשם 3 שעוד פעם מרביץ לי, נתן לי מכת אגרוף (עושה תנועת אגרוף ביד ימין)
..". (עמ' 121 לפרוט', שורות 2-6).

העד מסר כי הנאשמים גנבו לו טלפון, לפטופ, ארנק ומפתחות הבית ומסר כי בתוך הארנק היה כסף מזומן בסך
של כ- 500 ₪, כרטיס קופת חולים, כרטיס בנק, כרטיס רב קו ותעודת זהות - ראו עמ' 123 לפרוט', שורות 13,
15.

98. **נאשם 1** נחקר ששה פעמים במשטרה. חקירתו הראשונה מיום 13.3.17 - שסומנה ת/138; חקירתו
השנייה מיום 14/3/17 - שסומנה ת/95; חקירתו השלישית מיום 16/3/17 בשעה 11:32 - שסומנה
ת/17; חקירתו הרביעית מיום 16/3/17 בשעה 13:15 - שסומנה ת/18; חקירתו החמישית מיום
19/3/17 - שסומנה ת/58; וחקירתו השישית מיום 20/3/17 - שסומנה ת/96.

99. בחקירתו הראשונה (ת/138), הכחיש נאשם 1 שעזר לאדם כלשהוא ביום האירוע לעלות לדירתו ביחד
עם נאשמים 2 ו- 3 - עמ' 4 שורה 60. כשהוצג לו סרטון האבטחה ממצלמה המותקנת בבניין שבו
נמצאת דירת המתלונן שבו נראה נאשם 1 עם החבורה מלווה את המתלונן לדירתו, שמר הנאשם 1 על
זכות השתיקה לאורך כל החקירה.

100. בחקירתו השנייה (ת/95) מסר נאשם 1 כי הוא ונאשם 3 ראו את המתלונן שהיה שכור ברחוב סמואל
ליד חנות אמו של נאשם 3, המתלונן היה "מתרסק" על הרצפה ולא מצליח לקום לכן הם עזרו לו
לקום, הוא נפל כמה פעמים בדרך, גם הצטרף נאשם 2 לעזרה וגם אחיהם הקטן של נאשמים 2 ו- 3
בשם א' ועוד בחור שלא מוכר, הם עזרו לו להגיע לדירתו, הגיעו לבניין, המתלונן מסר להם קוד הכניסה
לבניין, נכנסו, העלו אותו שלושת הנאשמים במעלית, המתלונן פתח את דלת הדירה במפתחות והם יצאו
והלכו - עמ' 2, שורות 2-7.

101. כשנשאל מדוע כיסה ידו עם השרוול כשלחץ על קוד הכניסה (אינטרקום) כפי שעולה מסרטון
המצלמה שצפה בו, הנאשם 1 השיב "הבחור היה גמור ולא רציתי שזה יחזור אליי כמו שזה חזר

אלי עכשיו" - עמ' 3 שורה 27.

נאשם 1 הכחיש ששלושתם נכנסו לתוך הדירה, שגנבו דברים וביצעו שוד תוך שימוש באלימות.

102 בעדותו בבימ"ש מסר נאשם 1 כי:

"פגשתי את אריאל ליד העבודה של אמא שלו... ראינו את הבחור הזה השיכור המתלונן יוצא מחנות באזור, עושה שניים שלושה צעדים מתרסק על הרצפה, עוד פעם נופל ומתרסק על הכביש. ניגשנו אני ואריאל עצר שם איזה רכב עם שתי בחורות, שאלנו אותו אם צריך עזרה אם הוא צריך אמבולנס אמר שלו - (כך במקור הכוונה ל- לא, כ. ס.), גם הבחורות שעצרו ראו אותו נפל על הכביש, פגע ברכב חונה כמעט נדרס, שאלו אותו אם הוא צריך עזרה אמר לו - (כך במקור - הכוונה ל- לא, כ. ס.). עוד פעם כמה צעדים נופל על הרצפה הרמנו אותו שוב, שאלנו מה קרה הבנו שהוא שיכור, אמרנו לו שנעזור לו נקרא למישהו שניקח אותו הביתה, אמרנו שניקח אותו הביתה אמר אין בעיה בכיף, התחלנו להתקדם אני ואריאל לכיוון הבית שלו, אימא של אריאל הייתה מאחורינו, עברנו איזה 100-200 מ' פגשנו את אורן (נאשם 2), איפה שהוא גר קרוב לבית של אריאל ואורן, אמרנו לו שזה שיכור ואנו עוזרים לו להגיע הביתה, המשכנו אתו לכיוון הבית, הגענו לבניין איפה שהוא גר, אני מודה בפני בית המשפט ואני נורא מצטער שהייתי בבניין, כשהוא נתן לי את הקוד של הבניין עברה לי מחשבה בראש, ואני שוב מצטער, שאם עולים אליו הביתה אולי יצא לי לקחת ממנו משהו בגלל זה ניסיתי לטשטש טביעות אצבע עם החולצה כשניסיתי לפתוח את הדלת. נכנסו לבניין, עלינו במעלית לא זוכר באיזה קומה הוא גר, אמר שאשתו והילדים בבית. הגענו אליו לקומה, דפקתי בדלת אף אחד לא פתח חיכינו דקה שתיים, דפקנו שוב ואף אחד לא פתח, שאלתי אותו אם אין אף אחד בבית ואם יש לו מפתח אמר כן הוציא מפתחות מהכיס, פתח את הדלת, נכנסנו אני ואורן לתוך הדירה אריאל נשאר בחוץ בכניסה של הבית בלובי של הקומה, נכנסנו לסלון עזרנו לו להגיע לספה, הוא הוציא טלפון וארנק מהכיס ושם אותם על השידה שהייתה ליד, נשכב על הרצפה ועצם את העיניים, ואני שוב אומר שקיבלתי החלטה שגויה ואני מצטער לקחתי מהשידה את הטלפון ואת הארנק וזהו, יצאנו החוצה, לא נגענו בו, לא הרבצנו לו לא הפעלנו עליו שום אלימות פיזית, לא היה צורך באלימות, הוא היה שיכור, הוא עשה כמה צעדים ונפל. יצאנו מהבניין למטה, למטה בבניין ראיתי מחשב נייד, אמרתי שלקחתי את הטלפון ואת הארנק, את הטלפון זרקתי, זה היה סתם טלפון ישן, בארנק לא היה כלום חוץ מכרטיס אשראי עם 4 ספרות מאחורה, אמרתי אנסה אולי זה הקוד, וזה היה הקוד, משכתי באותו יום כסף מהחשבון שלו יום למחרת. אני מצטער שניצלתי את הסיטואציה של בנאדם שיכור, גם אני וגם חבר שלו עברנו תאונה מאוד קשה בזמן המעצר, שילמנו על מה שעשינו ואנו נורא מצטערים ומתחרטים וזהו" - (עמ' 209 לפרוט', שורות 2-29).

103. בחקירתו הנגדית מסר הנאשם 1 כי במשטרה "לא סיפרתי כל האמת" וכי הוא "מצטער שלא ניצלתי את הזדמנות שהייתה לי במשטרה לספר את הדברים..." - עמ' 210 לפרוט', שורה 18, עמ' 213, שורה 13 ועמ' 228 לפרוט', שורה 24. עוד מסר כי שיקר כשאמר במשטרה שלא נכנס לתוך

הבית - עמ' 223 לפרוט', שורה 22.

104. נאשם 1 אישר כי עד הרגע שליוו את המתלונן לביתו לא הייתה למתלונן שום פציעה או חבלה וכך השיב **"אני לא ראיתי שהייתה עליו פציעה או חבלה, אבל מה שכן ראיתי הוא היה כחול שיכור"** - עמ' 214 לפרוט' מיום 14.5.18, שורה 25. בהמשך אמר **"אני הובלתי אותו לדירה כשהוא בריא ושלם"** - עמ' 219 לפרוט', שורה 2, ראו גם עמ' 227 לפרוט' שורות 6-7. עוד אישר כי כשנכנס לדירה לא היו סימני דם - עמ' 224, שורה 9.

105. הנאשם 1 הודה כי גנב רק ארנק וטלפון מבית המתלונן אך בהמשך אישר כי כעולה ממצלמות האבטחה נלקח רכוש נוסף מהבית - עמ' 216 לפרוט', שורה 18.

106. נאשם 1 אישר כי **"יכול להיות"** שהיו 5 הזדמנויות שבהן נעשה שימוש בכרטיס האשראי של המתלונן וכי נמשך סכום של כ- 4500 ₪ וכי התחלק עם החברים שלו ובהמשך מסר **"לא שהתחלקנו, השתמשו בכסף ביחד"** - עמ' 222 לפרוט' שורות 10-17.

107. כשהוצג לו סרטון המצלמות בבניין, אישר נאשם 1 כי ראה את הנאשמים 2 ו- 3 עם מחשב נייד ואישר כי הם לא מצאו את המחשב הנייד לא במעלית ולא בשום מקום אחר - עמ' 232 לפרוט', שורות 15-22. עוד אישר כי הם ירדו במדרגות לקומה ראשונה ולא במעלית - עמ' 233, שורה 13.

108. **נאשם 2** נחקר שלוש פעמים במשטרה, בחקירתו הראשונה מיום 12.3.17 - שסומנה ת/40, הכחיש נאשם 2 שלקח את המתלונן שהיה שכור לביתו ושדד אותו בדירה יחד עם נאשמים 1 ו- 3 וטען כי הוא היה בכלל במעצר בית וישן עד לשעה 7:00 או 7:30 והוא אינו מזהה את האנשים הנראים במצלמות האבטחה וגם לא מזהה את עצמו.

109. בחקירתו השנייה מיום 14.3.17 - שסומנה ת/97, מסר נאשם 2 כי באותו יום הפר את מעצר הבית ויצא לכיוון החנות של אמו כדי לעזור לה - "שלא תסחוב שקיות לבד" ושם ראה את אמו, אחיו ועוד בן אדם שמנסים לעזור למישהו מסטול שלא יכול לעמוד על הרגליים, שנפל כמה פעמים, לכן הם עזרו לו להגיע לביתו. נאשם 2 אישר כי המתלונן לאחר שהגיע ליד ביתו אמר להם כי אינו זקוק לעזרה - עמ' 3, שורה 18.

110. בחקירתו השלישית מיום 19.3.17 - שסומנה ת/59 חזר נאשם 2 על דבריו וציין כי הם "בסך הכל עזרו למתלונן שהיה מסטול להגיע לביתו" והכחיש שביצע שוד יחד עם נאשמים 1 ו- 3. נאשם 2 הסביר הימצאות הדם של המתלונן על הנעל שלו באומרו כי **"אני סחבתי אותו .. אז יכול להיות שאם נסתכל הגיוני בן אדם נפל כמה וכמה פעמים על הראש דם יטפף על הנעל שלי. אני החזקתי אותו שלא יפול. תמכתי בו כמה וכמה פעמים"** - עמ' 7 לת/59, שורה 191.

111. בעדותו בבימ"ש מסר נאשם 2 בחקירתו הראשית כי:

"ביום שישי שעות הצהריים הייתי במעצר בית, דיברתי אם אימא שלי בטלפון היא קנתה לי מוצרים לשבת, לא רציתי שתלך לבד, יצאתי עם מוטי מהבית שלי לכיוון העסק, הגענו לקראת העסק בין השכונה לעסק שלנו ראיתי את המתלונן, אחי (נאשם 3) ואיגור (נאשם 1) שליוו אותי, פגשתי אותם ועזרתי להם לקחת אותו לכיוון הבית. בזמן שהלכנו הוא נפל כמה פעמים, ... השבנו אותו על הרצפה אני ואחי (נאשם 3), אמרנו חבר יש לנו קצת בעיות ואם יראו אותנו שאנו מתעסקים אתך יותר מדי ויפרשו את זה בצורה אחרת יזמינו משטרה, שאלנו אם הוא רוצה שנזמין לו אמבולנס, אמר שלא, גם לו יש בעיות עם המשטרה. הגענו אתו לכיוון הבית, העלינו אותו הביתה, הוא מסר את הקוד של הבניין, עלינו למעלית, אני (נאשם 2) ואיגור (נאשם 1) נכנסנו לתוך הבית הוא נשכב על הספה, נטלתי את המחשב שהיה ליד הטלויזיה ויצאנו מהבית לחדר המדרגות והלכנו מהבניין..." - עמ' 236 לפרוט', שרות 3-12.

112. בחקירתו הנגדית הודה נאשם 2 כי שיקר בחקירתו במשטרה והוא מצטער על כך - עמ' 239 לפרוט', שורה 10.

113. נאשם 2 אישר כי בשום שלב עד לעלייתו של המתלונן לדירה לא רואים טפטוף דם או כתמי דם - עמ' 244, שורה 22.

114. נאשם 2 אישר שנאשם 1 התחלק איתם בשלל "בכסף שנמשך מהכספומט" - עמ' 251 לפרוט', שורה 8.

115. **נאשם 3** נחקר 3 פעמים במשטרה. בחקירתו הראשונה מיום 12/3/17 - שסומנה ת/98 מסר נאשם 3 כי הם מצאו בן אדם שהיה מסטול ונפל בדרך כמה פעמים לכן עזרו לו להגיע לביתו, העלו אותו לביתו והלכו.

116. בחקירתו השנייה מיום 15/3/17 - שסומנה ת/99, חזר נאשם 3 על דבריו והדגיש כי הוא עזר למתלונן להגיע לדירתו.

117. בחקירתו השלישית מיום 20/3/17 - שסומנה ת/100, מסר נאשם 3 כי אם היו משאירים את המתלונן לבדו הוא היה נפגע מהנפילות בגלל שהיה שיכור ומסטול.

נאשם 3 ביקש שהמשטרה תצפה במצלמות ברחוב כדי לראות איך המתלונן היה מסטול ושהם עזרו לו.

כשעומת נאשם 3 עם העובדה שעל הנעליים שנתפסו נמצא דם של המתלונן, השיב :

"אין לי מה להגיד על זה יכול להיות שלקחנו אותו הביתה הוא נפל וגם אני לא מאמין שזה יכול להיות כך" - עמ' 3, שורה 17.

118. כשנשאל נאשם 3 מדוע השתמש עם חולצתו להסתיר את ידו כאשר הקיש את הקוד של הבניין כעולה מסרטון מצלמת האבטחה, על זה השיב:

"אני הסברתי לך למה עשיתי את זה כי מכירים אותי המשטרה ורציתי לסיים לעזור לבן אדם וללכת. אני מבקש רק שיהיה צדק" - שורה 46.

119. בעדותו בבימ"ש מסר נאשם 3 בחקירתו הראשית כי:

"כפי שזכור לי זה היה ביום שישי לפני שבת, נפגשתי עם איגור [נאשם 1] על יד החנות של ההורים שלי, שאני ואיגור עמדנו ליד החנות של ההורים שלי ראינו בנאדם ממש שיכור בשם ולרי [המתלונן], ראינו שהוא לא עומד על רגליו כל הזמן נפל, אני ואיגור ניגשנו אליו והצענו לו לעזור לו להגיע לביתו. בזמן שאנו הולכים אתו היה קשה שיעמוד הוא כל הזמן היה נופל, היה קשה להחזיק אותו וגם בזמן זה עצרה מכונית עם שתי בנות שאלו אם צריך עזרה, שאלנו אותו אמר לא רק תיקחו אותי הביתה. בזמן הזה הגיע אחי אורן גם עזר לנו, אימא שלי גם יצאה לכיוון הבית. הבאנו אותו לכיוון הבית... בזמן שאנו מביאים אותו כל הזמן הוא לא עומד על רגליו בכלל הוא נופל מצד לצד והיה קשה לעזור לו לקום. עזרנו לו להגיע לבית, נכנסנו אתו לבניין, עלינו למעלית, בפנים לתוך הבית לא נכנסתי, איגור ליווה אותנו שם אותו על המיטה, לפי מה שאני יודע שאני מוכר במשטרה לא רציתי להיכנס הביתה, גם כך אורן נכנס, מהלובי ראיתי, ראיתי מה שאיגור לקח ואורן לקח, זו הייתה תקופה רצינית שהייתי נוגע בסמים ולכן הזיכרון מעוות. הלכנו שם, עשינו מה שעשינו, גנבנו, בכלל לא היה צריך לעשות את זה לבנאדם מסטול, עשינו את זה. אני חושב שכבר שילמתי על זה וגם איגור, הפציעה שעברנו בבית סהר מהשריפה, אני חושב ששילמנו על זה. אני חושב שזה לא היה צריך להיות אבל עשינו מה שעשינו השתמשנו בכרטיס אשראי שלו, לא זוכר הכל כמו שצריך. אחרי כמה זמן עצרו אותנו המשטרה..." - עמ' 255 לפרוט', שורות 7-26.

120. בהמשך בחקירה הנגדית מסר **"כשגנבנו את המחשב וגנבנו ביחד את כרטיס האשראי הוצאנו את הכסף ביחד, אני מאשר את זה" - עמ' 258 לפרוט', שורה 6.**

עוד מסר כי:

"שהיינו כבר בלובי, שם כן עברה לנו המחשבה .. אבל בדרך אף אחד לא חשב לגנוב.. כשהיינו למטה

כן כבר חשבנו שאם נצליח לגנוב גנוב... - עמ' 259 לפרוט', שורות 19-24.

121. אביהם של נאשמים 2 ו- 3 מסר בהודעתו במשטרה מיום 13.3.17 - שסומנה ת/37, כי ראה את בניו הנאשמים 2 ו- 3 עוזרים למתלון שנפל והם הרימו אותו, המתלון היה שיכור, לא יכל לעמוד על הרגליים, הולך מתנדנד.

כשנשאל אם ראה סימנים כלשהם על המתלון שראה אותו מתנדנד ונופל, ענה העד כי "אני לא ראיתי. הוא היה עם משקפיים..". וכשנשאל אם ראה דימום כלשהו מהמתלון, השיב "לא. אני לא ראיתי".

סיכומי הצדדים:

טיעוני המאשימה:

122. לטענת המאשימה, הוצג מארג ראיתי המוכיח מעבר לכל ספק סביר כי הנאשמים ביצעו בצוותא חדא את העובדות, כמפורט בכתב האישום המתוקן באישום הראשון.

123. המאשימה ציינה, כי הנאשם 2 הודה במיוחס לו באישום השני בכתב האישום המתוקן בעבירה של הפרת הוראה חוקית.

124. המאשימה ציינה כי הוצגו ראיות המוכיחות כאמור מעבר לכל ספק סביר, כי הנאשמים הבחינו במתלון ובמצבו, קרי; היותו תחת השפעת אלכוהול ועל רקע זה ניצלו את ההזדמנות וקשרו קשר לשדוד אותו תוך הכנסתו בכוח למעלית. עוד ציינה המאשימה כי על פי התיעוד במצלמות האבטחה - ת/167, נראה הנאשם 2 דוחף את המתלון לתוך המעלית כאשר בעת הגעת הנאשמים לדירת הקורבן, תקפו אותו ונטלו את רכושו, כשהם מותירים את הקורבן שרוע בדירתו ומחוסר הכרה עד להגעת אמו בבוקר למחרת, אז פונה לקבלת טיפול רפואי ואושפז למשך 3 ימים. הנאשמים אף עשו שימוש ברכוש הגנוב שנשדד, ומשכו סכומי כסף בצוותא חדא בסכום של כ-4,500 ₪.

125. המאשימה הפנתה לתיעוד מצלמות האבטחה - ת/167, לתמונות שסומנו ת/126 וציינה כי תוצרי מצלמות האבטחה הוגשו בהסכמה וכי תיעוד האירוע מכניסת הנאשמים יחד עם המתלון לבניין מגוריו של המתלון ועד להימלטותם כשחלק משלל השוד נצפה באמתחתם מצביע על מספר נקודות שיש בהן כדי לתמוך בגרסת המתלון, מהימנותו ומנגד, סותרות התמונות את גרסת הנאשמים כפי שנמסרה בחקירותיהם במשטרה ובעימותים שנערכו בין כל נאשם לבין המתלון.

126. המאשימה הדגישה כי האירוע נשוא כתב האישום המתוקן התחיל בשעה 16:35:25, מדובר בקובץ

שהתייחס "לקמרה 2" והאירוע המתועד מסתיים בשעה 16:47:36 "בקמרה 2", אז בתייעוד מצלמת אבטחה אחורית נצפים הנאשמים מעבירים את המחשב הנייד (כחלק מהרכוש הגנוב) תוך החלפת ביגוד בינם לבין עצמם וחלקם אף הודה בעת פרשת ההגנה לראשונה, תוך שהם מנסים לשוות להתנהגותם באירוע, התנהלות המבססת עבירת רכוש ותו לא; כשגרסה זו הינה גרסה כבושה שמגלמת בחובה שקרים ואי דיוקים, ואינה נאמנה לאמת.

127. המאשימה הפנתה ל- 15/ת/שענינו מזכר לפיו בשיחת טלפון שנערכה עם המעבדה הביולוגית שנדגם מדירת הקורבן התקבלה התאמה לדי. אן. אי של הקורבן ועל הנעל נמצאו כתמי דם התואמים לתערובת פרופיל הדי. אן. אי שבה הפרופיל הבולט שייך לקורבן ולרי.

128. עוד הפנתה המאשימה לעדות המתלונן שמסר במשטרה 4 הודעות, אשר הוגשו במסגרת הגשת מוצגי ההגנה וסומנו נ/3 עד נ/6. המאשימה ציינה כי 3 הודעותיו הראשונות של המתלונן נגבו בהיותו מאושפז בבית החולים. לטענתה, אכן אין להתעלם מאי דיוקים שיתכן ונפלו בעדות הקורבן בכל הנוגע לאלימות מצד הנאשם 2 ו/או הנאשם 3, כפי שמסר בהודעותיו במשטרה למול דבריו בעדותו בביהמ"ש, אך לגישה, אין בכך כדי לערער את מהימנותו של העד וביקשה שביהמ"ש יקבע על סמך התרשמות בלתי אמצעית מהעד כי עדותו בחלקים שעניינם כניסת הנאשמים בלא הסכמתו לבית מגוריו, האלימות שהופעלה כלפיו ע"י הנאשמים, כמבצעים בצוותא חדא, כגוף אחד; כעדות אמינה ושבמהותה מתארת את התרחשות הדברים ומעשה השוד כהווייתם.

129. לטענת המאשימה, הנזק הרפואי שנגרם למתלונן בעקבות האלימות שהופעלה כלפיו מצד הנאשמים, ובד בבד נטילת הרכוש, כל אלו לצד הימנעותו מלהעצים את האירוע, בין היתר, להקשר של מעורבותו של נאשם 1 ואף אינדיקציות בגרסאות כבושות של הנאשמים לעניין דברים שאמר המתלונן במהלך האירוע, כשגם חלק מהנאשמים מאשרים בפה מלא, שלקורבן העבירה אין סכסוך קודם עם מי מהנאשמים וכי הוא שב והביע את פחדו מהנאשמים וביקש כמה פעמים שיעזבו אותו לאחר הבאתו עד לדלת ביתו בקומה הרביעית.

130. לטענת המאשימה, הנאשמים לא סיפקו הסבר הגיוני, משכנע וסביר לכבישת עדויותיהם בחקירותיהם הרבות במשטרה. כך למשל להעדר סימני דם על המתלונן עובר להגעתו לבניין מגוריו ועד להגעתו ביחד עם הנאשמים למעלית, זאת על יסוד התייעוד של מצלמות האבטחה, התנהגותם המפלילה והמחשידה כך, בין היתר, העובדה שהנאשם 1 רק בפרשת ההגנה אישר אותה, לפיה לחץ על קוד המעלית תוך שימוש בשרוול חולצתו, על מנת שלא להותיר סימנים, עקבות וטביעות אצבע. גם בעניין נאשם 3 שפעל בדרך דומה באופן שניתן גם לצפות בו בתקליטורי מצלמות האבטחה בבניין. עוד טענה המאשימה כי הנאשמים בחקירתם לא סיפקו גרסה עובדתית חליפית שיש בה מן השכל הישר וההיגיון וגם בביהמ"ש אין ביכולתם לטעון לאפשרות סבירה אחרת בדבר החבלות, הפציעות והשימוש בשלל השוד; לרבות, בכרטיס האשראי של הקורבן.

131. בכל הנוגע לעבירת קשירת קשר לפשע ולביצוע עבירת השוד, הפנתה המאשימה להלכה הפסוקה של ביהמ"ש העליון וטענה כי הוכחו יסודותיה העובדתיים של תכנית הקשר. ציינה כי כידוע עבירת הקשר היא עבירה נפרדת ומשעה שנוצר הקשר בין שלושת הנאשמים לביצוע עבירה כלפי הקורבן אף שאין חובה שהעבירה לשמה נוצר הקשר תגיע לכלל ביצוע. המאשימה הפנתה ל- ע"פ 2681/15 **בן שטרית נגד מדינת ישראל** (ניתן ביום 14.2.16), וציינה כי נקבע שם, בין היתר, כי מידת המסוימות הנדרשת לצורך השתכללות קשר פלילי אינה זהה לזו הדרושה בחוזה אזרחי, אין צורך להגיע להסכמה מפורטת ומדוקדקת ודי בהסכמה עקרונית שבמקרה שלנו גם מוצאת ביטוי בהתנהלותם של הנאשמים יחדיו במהלך האירוע.
132. לטענת המאשימה, גרסת הנאשם 1 רוויה בסתירות, אינה ראויה לאמון בכל הנוגע להכחשה הגורפת בחקירותיו במשטרה. הוא הדין לגבי גרסת הנאשמים 2 ו- 3 בהקשר למעורבותם באירוע השוד, כדין גרסת הנאשם 1.
133. לטענת המאשימה, עיקר המאמץ הרב שהושקע ע"י כל נאשם בפרשת ההגנה להמעט מהיקף האירוע ואופיו עד כדי צמצומו לעבירת רכוש. לא ניתן הסבר שעולה בקנה אחד עם ראיות פורנזיות והתיעוד הנחזה בסרטוני מצלמות האבטחה, להימצאות דם הקורבן על הנעליים ששייכות או לנאשם 2 או לנאשם 3 (שהינם אחים), זאת מעבר לשקרי הנאשמים.
134. המאשימה הוסיפה וטענה כי קרבת הנאשמים זה לזה מכניסתם לבניין המתלון ועד ליציאתם, קרבתם לקורבן, דחיפת הקורבן בברוטאליות לתוך המעלית, העובדה שהנאשמים 2 ו-3 בשלבים מסוימים נצפים במרחק של סנטימטרים מראשו הקרח של נפגע העבירה והם לובשים חולצות לבנות, בשום שלב אנו לא רואים והדבר לא נלמד מדוח מז"פ בתיק החקירה שיש תיעוד לדימום מצד הקורבן לפני כניסתו לדירה; כל זה מוכיח מעבר לכל ספק סביר כי נזקיו של המתלון נגרמו מאלימות שבוצעה כלפיו בצוותא חדא ע"י הנאשמים לצורך השגת כסף קל או שווה ערך לרכוש.
135. לטענת המאשימה, אין כל ספק בדבר מעורבותם של הנאשמים בצוותא חדא בתקיפת המתלון האלימה בביתו, תוך ניצול היותו שתוי וגניבת רכוש.
136. עוד טענה כי אין מחלוקת בדבר התקיימותם, הן העובדתית והן בכל הנוגע ליסוד הנפשי של הרכיבים הרלוונטיים לעבירת השוד בנסיבות מחמירות.
137. לטענת המאשימה, על הגניבה אין חולק והנאשמים גם הודו בה במהלך עדותו של כל אחד מהם. בכל הנוגע לשימוש בכוח פיזי כלפי הקורבן, ביקשה המאשימה לדחות את גרסתם של הנאשמים ולאמץ את גרסת המתלון הנתמכת בעדויות שמסרו בנו ואמו, הראיות הפורנזיות והנעליים ששייכים לנאשמים 2 או 3 עליהם נמצא דם של הקורבן.

138. המאשימה ציינה כי האלימות שננקטה מצד הנאשמים הייתה מתוך מטרה להשיג את הדבר הנגנב או למנוע התנגדות הקורבן לגניבת הדבר.

139. אשר על כן, ביקשה המאשימה להרשיע את הנאשמים בכל העבירות המיוחסות להם באישום הראשון וכן להרשיע את הנאשם 2 על פי הודאתו גם בעבירה של הפרת הוראה חוקית כמיוחס לו באישום השני.

טיעוני נאשם 1:

140. בטיעוניו בפניי הפנה הסנגור לעובדות כתב האישום המתוקן וציין כי לגבי האלימות שננקטה בדירה, אין הפרדה בין הנאשמים, נטען שהם בצוותא היכו את המתלון, בחזקה בראשו ובפניו וגם כשנפל ארצה היכו אותו בראשו ובפלג גופו העליון עד שאיבד הכרתו. לגבי מצבו של המתלון עד הגעת אמו למחרת בבוקר, צוין שהוא נותר מחוסר הכרה.

141. במסגרת תשובת נאשם 1 לכתב האישום המתוקן, הוא מסר כי ראה את המתלון, ניגש אליו עם יתר הנאשמים וסייע לו להגיע לביתו. נאשם 1 כפר כי קשר קשר לשדוד את המתלון וכפר כי היכה אותו וגרם לו חבלות.

142. הסנגור ציין כי במהלך כל שמיעת הראיות, לא הייתה מחלוקת שהנאשמים היו בזירת האירוע.

143. הסנגור הפנה לעדות הנאשם 1 בבימ"ש. ציין כי נאשם 1 פירט בפרוטרוט ומצא לנכון להפליל את עצמו בנקודות רבות ולאורך כל העדות הנקודות השנויות במחלוקת נוגעות בעיקר לביצוע מעשה האלימות כלפי המתלון וגם לגבי האלימות שננקטה בדירה.

144. לטענת הסנגור, גם כעולה מעובדות כתב האישום המתוקן אין מקום להרשיע נאשם 1 במה שנטען שם, כי הוא חורג ושונה מגרסת המתלון בעצמו.

145. הסנגור הדגיש כי אכן נאשם 1 לא מסר אמת בחקירותיו במשטרה ואכן מסר גרסה כבושה, יחד עם זאת, אין בכך כדי לשלול כל דבריו, וכי מן הראוי לבחון ביתר שאת את הגרסה שלו גם בשל היותה עדות כבושה וזאת בשים לב לגרסת המתלון שהוא היה העד היחיד זולת הנאשמים שיכול להעיד על האירוע שהתרחש בתוך הדירה וגם על חילופי הדברים בינו לבינם במהלך הדרך.

146. הסנגור ציין כי אין מחלוקת שעל פי עובדות כתב האישום המתוקן, המתלון היה תחת השפעת אלכוהול, הליכתו לא הייתה יציבה ואף במהלכה הוא נפל ארצה.

147. לטענת הסנגור, נקודה ראשונה ששנויה במחלוקת הינה - האם המתלון הסכים שיובילו אותו עד הבית וזאת בשים לב לגרסת המתלון שהוא ביקש מהם מספר פעמים בדרך לביתו שיעזבו אותו וכי הוא חפץ ללכת לבד - הפנה לעמ' 130 שו' 14 ושו' 17.

הסנגור הפנה גם לעדות המתלון בהודעתו במשטרה שם אמר שהוא הסכים לקבל עזרה. לעומת זאת, הפנה הוא לעמדת ב"כ המאשימה בטיעונו; שעל פי שיטתו, משחשש המתלון מהנאשמים הוא שב והודיע וביקש מס' פעמים שיעזבו אותו.

148. לטענת הסנגור, דווקא באמרותיו של המתלון לעדים אובייקטיביים - השוטרים במקרה שלנו, המתלון מוסר דברים שונים לגמרי מהבחינה הזו. כך למשל בהודעתו הראשונה במשטרה שסומנה נ/3 "בדרך חזרה הביתה הרגשתי לא טוב נפלתי ואז הגיעו שלושה אנשים גברים והציעו עזרה הסכמתי והובילו אותי לבית".

149. את ההודעה הזאת גבה החוקר כמאל בתרגומו של השוטר דמיטרי כך שאין מחלוקת שהשפה הייתה תקינה, למרות שהמתלון דובר גם עברית על כך למדים מהשחזור בו נשמע מדבר גם עברית וגם רוסית, והחוקר חתום על ההודעה הזאת.

150. הסנגור הדגיש כי כעולה מדברי המתלון בנ/3, לא מוזכרת כל התנגדות, או אמירות במהלך הדרך מהן עולה שהוא התנגד או שהדבר נעשה בניגוד לרצונו, להפך, הוא הסכים שיובילו אותו לבית.

151. לטענת הסנגור, הכניסה למעלית נראית טבעית במובן הזה שברגע שבנאדם נמצא במצב שהוא מתנדנד ולא יכול לעמוד באופן יציב בשביל להביאו לדירה, כך סוחבים אדם שיכור.

152. הסנגור ציין כי כל הדרך עד להגעה לדירה לא היה שום מעשה אלימות במובן הזה שהמתלון התנגד לו.

153. עוד ציין כי חלק מהנאשמים מסרו שהיו על המתלון סימנים כחולים, והוא היה שיכור וכי היו עליו גם שפשופים כשקודם לכן נפל. המדובר באדם הסובל ממחלה של טסיות דם, כשהסנגור מפנה לכך שכשהמתלון לבוש, לא רואים כל השפשופים והשריטות בסרטוני המצלמות. כבר עתה ניתן להשיב לטענה זו כי סימני הדם היו על פניו וראשו של המתלון, אברים חשופים ולא מכוסים בביגוד.

154. בנוסף ציין הסנגור כי בתוך הדירה לא היו מצלמות, יש את הגרסה של המתלון והגרסה של הנאשמים. לטענתו, כבר מהשחזור שביצע המתלון עם הובלה והצבעה, די ברור שנאשם 1 לא נקט באלימות כלפי המתלון, לכל היותר נטל המכשיר הסלולרי שהיה על הידיה ליד החלון. גם בעימות שנערך בין

המתלון לנאשם 1 - ת/113, המתלון נגש ולקח את הטלפון הסלולרי, בלי הפעלת כוח או אלימות. המתלון בשחזור מתאר נאשם אחר שהוא זה שהיכה אותו.

155. הסנגור סבור שנאשם 1 לא נקט באלימות כלשהי כלפי המתלון, וכי נפגעה זכותו של נאשם 1 משהדברים לא פורטו.

156. הסנגור הפנה להודעות המתלון במשטרה וכן לעדותו בבית המשפט והדגיש כי יש חשש ממשי שגם המתלון וגם אמו לא מסרו כל האמת מסיבותיהם הם.

157. לטענת הסנגור, לא נחקר שום שכן, וכי יש מזכר של ארזי שאומר ששאל שכנים מעבר לדלת לגבי שעה ספציפית של האירוע, לא שאל אם שמעו משהו במהלך כל הלילה, וגם האימא מוסרת לפי מה שהנאשם מסר לה, שנפל עציץ, יכול להיות שבאמת נפל עציץ על המתלון, והוא קיבל שריטות, אין טענה שהוא הותקף עם חפץ, ופה עולה ספק ממשי, בהמשך לכך שהמתלון היה שיכור ודם מרוח על הקירות, זה מלמד שחבלות רבות לא יכולות להיגרם כתוצאה מנקיטת אלימות.

158. בהשלמת טיעוניו בכתב הפנה הסנגור למספר נקודות שלטענתו מפריכות את הנטען בכתב האישום המתוקן ואף משליכות על מהימנות המתלון:

א. הרכוש הגנוב, שלגביו אין מחלוקת כי נגנב, אך נטען כי הנאשמים נשאו ונטלו 2 קופסאות סיגריות, בקבוק וודקה ומכשיר לגלגול סיגריות (להלן: "**החפצים שבמחלוקת**"). לטענת הסנגור, המתלון בעדותו, לא ציין את החפצים שבמחלוקת - עמ' 123, ש' 13. כך, שלא ניתן להרשיע את הנאשם 1 או את יתר הנאשמים בנטילת החפצים שבמחלוקת.

לגבי הכסף שבארנק. ציין הסנגור כי הנאשם 1 העיד כי בארנק לא היה כסף מזומן-עמ' 221, ש' 20. מנגד, המתלון מסר מספר גרסאות לגבי הכסף שהיה בארנק. בנ/ 3 המתלון מסר כי היה בארנק - 500 ₪ במזומן - נ/ 3, ש' 21. בנ/ 4 המתלון מסר כי היו בארנק - 3 שטרות של 200 ₪, שטר של 100 ₪ ועוד כסף קטן - נ/ 4, עמ' 4, ש' 8-10, קרי יותר מ - 500 ₪, כפי שמסר בנ/ 3. לעומת זאת, אמו של המתלון מסרה בהודעתה, כי בארנק היו רק מסמכים ולא ציינה כי היה שם כסף - נ/ 1, ש' 23.

מכאן, לטענת הסנגור עולה ספק רב אם היה כסף בארנק. מה גם שניכר כי גרסת המתלון לגבי סך הכסף שנגנב התפתחה ואינה מהימנה.

המתלון העיד בעדותו הראשית כי אף המפתחות נגנבו לו - עמ' 121, ש' 21; עמ' 123, ש' 13. יחד

עם זאת, בשחזור - ת/168, דקה 38:35, המפתחות היו בדירתו ולא נגנבו כלל - השווה ת/68 ב', שורה אחרונה והדברים אומתו בחקירתו הנגדית של המתלון - עמ' 150, ש' 14-15.

ב. החבלות שעל המתלון:

אמנם על המתלון ניכרו חבלות עם הגעת השוטרים לדירה, למחרת בבוקר, בחלוף שעות רבות לאחר האירוע. אך כפי שאף נרשם בעובדות כתב האישום המתוקן, המתלון נפל ברחוב, עוד בטרם פגש בנאשמים. גם טענה זו יש לדחות, טענה שבמהותה הנחה בלבד, טענה שאין לה תשתית עובדתית, כי הרי מצלמות האבטחה מראות אדם - הנאשם, שלא נפגע וסבל מדימום בחלקי גופו שנפגעו בהתאם לתיעוד הרפואי.

בנוסף, ניכר כי המתלון אינו אדם בריא ונראה כי אין חולק כי הוא לוקה בטרומבוציטופניה - כעולה ממסמכי הרפואיים, ואף מעדות הרופא שהעיד לגבם - עמ' 194, ש' 11-14.

בנוסף, ציין הסנגור כי כפי שאף הרופא העיד, מדובר במחלה שיכולה לגרום לשטפי דם ללא שום חבלה - עמ' 194, ש' 30, וכפי שהרופא העיד, אם יש פצע או שפשוף, זה יכול להיגרם גם מנפילה והדבר ברור מאליו ואין צורך להביא מומחה לעניין זה.

המתלון נחבל אימתי שנפל, בחלקיו השונים של גופו, בין אם בדרך לדירתו, ובין אם בשעות שחלפו מאז שהנאשמים עזבו את הדירה.

מה גם, שכאמור בסיכומים בעל פה, מיקום כתמי הדם בכל חלקי הדירה, אינם מתיישבים עם גרסתו, כפי שניתן לראות בשחזור שנערך בדירה ת/168 שהרי לא ברור כיצד הגיעו כתמי דם לכל חלקי הדירה, לרבות לקירות, אלא אם המתלון הסתובב ברחבי הדירה, לאחר שהנאשמים עזבו את המקום, נפל מעת לעת, בשל מצבו ושכרותו ונחבל כתוצאה מכך.

לטענת הסנגור, רק בחלוף כשעה וחצי מעת הגעת אמו של המתלון לדירה, הוזמנה משטרה. בהקשר זה ציין הסנגור, כי היות ומצלמות האבטחה מהבניין שנתפסו, אינן כוללות את שעת הגעת השוטרים, ואף לא את שעת הגעת האם לדירה, הרי שלא ניתן לדעת בוודאות מהי השעה המדויקת שאמו של המתלון הגיעה לדירה ויש להצר כי היח' החוקרת לא פעלה לתפוס את סרטוני האבטחה המתעדים את פרק הזמן עד הגעת השוטרים, ע"מ שהדברים יהיו חד משמעיים והנה לך מחדל משמעותי.

ג. אופן הנפילה של המתלון: צורת נפילתו לאחר, כפי שהדגים בשחזור, מלמדת כי הוא נפל, בשל חוסר שיווי משקל עקב שכרותו, ולא כתוצאה ממכה מאחורה בראשו שהרי, אם היה מקבל מכה מאחור בראשו כפי שהדגים הוא היה אמור ליפול קדימה, על פניו כך, שלא מן הנמנע, כי

החבלות שעל גופו, לרבות זו שעל ראשו, נגרמו כאמור מנפילותיו, בשלב כלשהו לאחר שהיה כבר בדירה, עת הנאשמים כבר לא היו שם, ולא בשל מכה שקיבל מהנאשם 3, כפי שהמתלון העיד. כתמי הדם ברחבי כל הדירה מחזקות טענה זו.

הדבר מתקשר לכך, כי המתלון לא הזעיק עזרה לאחר האירוע, למרות שלא צריך להיות חולק, כי המתלון לא נותר מחוסר הכרה עד הבוקר - ת/ 168 ; עמ' 147, ש' 4-13.

לטענת הסנגור, עולה ספק ממשי, באשר לאופן גרימת החבלות על גופו של המתלון, לאור התפתחות גרסתו, חוסר מהימנותו ואף בשל מחלתו כאמור, שלא מאפשרות לקבוע מעבר לכל ספק סביר, כי החבלות נגרמו כתוצאה מאלימות מצד מי מהנאשמים, לא כל שכן מצד הנאשם 1, שכל חטאו, עת כנס לדירה, מסתכם בנטילת חלק מהרכוש, מבלי להקל בכך ראש, ועל כך הוא מצר והביע צער וחרטה.

ד. מהימנות המתלון:

עובר לאירוע, המתלון הסתובב "מסטול" והיו תלונות על כך מעוברי אורח לפי עדות בנו - עמ' 60, ש' 27-29, בניגוד לעדותו המגמתית של מתלון - עמ' 134, ש' 6 עמ' - 135, ש' 7.

עוד צוין, כי אף עדותו של המתלון, באשר לשתיית האלכוהול בביתו התפתחה, עת מחד; מסר בחקירתו כי סיים את בקבוק הוויסקי ולכן יצא מדירתו עובר לאירוע השוד - נ/ 4, ש' 7, בניגוד לעדותו בבית המשפט - עמ' 136, ש' 5. כמו כן, אף עדותו בדבר סוג האלכוהול ששתה התפתחה - עמ' 135, ש' 18 עמ' - 136, ש' 30 ואינה עולה בקנה אחד עם דבריו לרופאים - ת/ 133, עמ' 3 וניכר כי אף גרסתו בעניין זה הייתה מגמתית.

159. לסיכום דבריו ביקש הסנגור כי ביהמ"ש יזכה את הנאשם 1 מהעבירות שיוחסו לו בכתב האישום המתוקן, בהתאם לעדותו. לחילופין, ביקש לזכות את הנאשם 1 מעבירות אלו. שכן, לא זו בלבד, שלא הוכח כי הנאשם 1 נקט באלימות כלפי המתלון במהלך הדרך עד לדירתו, הרי שאמרות המתלון לגבי הדרך עד להגעתם לדירה, מדברות בעד עצמן:

".. הציעו לו עזרה להגיע הביתה הוא הסכים הם ליוו אותו עד לדלת שם הוא מסר להם תודה רבה ושהם יכולים ללכת אך אלו סירבו ובשניה שולרי פתח את הדלת הם פרצו פנימה..." - ת/ 2 ; השווה נ/ 3

160. עוד צוין הסנגור כי גם אם נקבל את גרסת המתלון בכללותה, לפיה ננקטה נגדו אלימות מצד אחד הנאשמים האחרים הרי עולה ספק ממשי, האם הנאשם 1 היה מודע לאלימות זו והיה שותף לה בעצם

נוכחותו במקום. שכן, אף לפי מצבו של המתלונן, לא היה צורך בנקיטת אלימות כלפיו. הסנגור הפנה לשחזור - ת/ 168 ולעימות - ת/113 וטען כי לא ניתן לקבוע כי הנאשם 1 היה שותף לתכנון לתקוף את המתלונן.

161. זאת ועוד, הסנגור סבור כי יש להטיל ביקורת על המאשימה, עת ניסחה את סעיף 7 לעובדות כתב האישום המתוקן כפי שנוסח, מבלי לבצע הפרדה בנוגע למעשיו של כל אחד מהנאשמים בדירה, בנוגע לאלימות שננקטה כלפי המתלונן אליבא ד'המאשימה.

162. לטענתו, המאשימה לא מצאה להביע עמדתה באופן מפורש בסיכומיה, לעניין חלקו של הנאשם 1 בהקשר זה, עת מחד ביקשה כי בית המשפט יקבע כי הנאשמים ביצעו בצוותא חדא את העובדות כמפורט בכתב האישום המתוקן ומאידך הפנתה לעדות המתלונן באשר לחלקו של כל נאשם, מבלי לפרט את עמדתה, כאשר עדות המתלונן התפתחה - עמ' 121, ש' 2-3; עמ' 141, ש' 19 עמ' - 142, ש' 19; עמ' 145, ש' 21-28; עמ' 162, ש' 8-20; עמ' 163, ש' 18-19 ואף אינה עולה בקנה אחד כאמור עם אמרתיו בחקירה, לרבות העימות ת/ 113, שנערך בינו לבין הנאשם 1, במהלכו מסר כי הנאשם 1 רק נטל את הטלפון שהיה מונח על המדף/שידה ליד החלון.

טענות ב"כ נאשמים 2 ו- 3:

163. הסיגורית טענה כי המאשימה לא הוכיחה במידה הנדרשת את מעשי האלימות אשר יוחסו לנאשמים 2 ו- 3, לא כל שכן, קיומו של קשר סיבתי בין נקיטת האלימות לבין מעשה הגניבה וזאת נוכח מצב שכרותו של המתלונן והעדר כל התנגדות לגניבה - הסיגורית הפנתה לע"פ 1160/09 **אזולאי נגד מדינת ישראל** (ניתן ביום 19.10.09).

164. לטענת הסנגורית, פרשת התביעה נבנתה על שני אדנים עיקריים: עדות המתלונן ותיעוד מצלמות האבטחה.

165. הנאשמים העידו במסגרת פרשת ההגנה ולמעשה הודו בביצוע עבירת הגניבה, אך שללו נקיטת אלימות כלפי המתלונן. אף מעדותו של המתלונן לא עולה כי האלימות הנטענת ננקטה במטרה לאפשר את הגניבה, משכך, לטענת הנאשמים אין להרשיעם בעבירת השוד.

166. מעבר לכך, כך לטענת הסנגורית, גרסת המתלונן לעניין האלימות אשר ננקטה כלפיו אינה קוהרנטית ואינה עולה בקנה אחד עם ממצאים אובייקטיביים, דוגמת דפוס החבלות שעל גופו ותיעוד הזירה והבעיה הרפואית אשר סובל ממנה המתלונן ואשר עלולה להחריף מצבי דימום.

167. הסנגורית הדגישה כי מצלמות האבטחה בבניין מתעדות את המתרחש באופן רציף. אולם בעוד שנתפס תיעוד מן השעות שקדמו לאירוע, חדלה היחידה החוקרת בכך שלא נתפס תיעוד המצלמות מן השעות שלאחריו ועד לדיווח על האירוע.

168. איכות התיעוד לא מאפשרת לקבוע בוודאות כי החבלות על גופו של המתלונן הצטברו במהלך נפילותיו.

169. נוכח כמות הדם בזירה, הרי שהיה מקום לצפות בהכרח להכתמת דם נרחבת אף על פרטי הלבוש של התוקף, ולא אך לכתם מינורי על גבי אחת הנעליים, המתיישב עם חבלה קלה או שפשוף, למשל כתוצאה מנפילה- ואינו מתיישב עם ממצאי הדם בזירה. הכתמה שכזו אין אצל אף לא אחד מן הנאשמים, כפי שניתן לראות בתיעוד המצלמות בעזיבתם את בניין מגוריו של המתלונן.

170. הנאשמים נתנו הסבר לכבישת עדותם אשר בנקודות מסוימות מתחזקת נוכח דברי המתלונן עצמו וכן באמצעות ראיות אובייקטיביות.

171. המתלונן מסר גרסאות סותרות באשר לאלימות שלטענתו הופעלה כלפיו. לטענת הסנגורית, אין חולק כי המתלונן נפל ברחוב וכי היה שרוי במצב של שכרות.

172. הנאשמים ליוו את המתלונן מרצונו, פתח את דלת ביתו מרצונו באמצעות המפתח שהיה ברשותו ועובר לכך, מסר לנאשמים את קוד הכניסה לבניין, קומת מגוריו ומיקומה המדויק של דירתו.

173. הנאשמים לא היו צריכים להפעיל כל סוג של אלימות בכדי להשיג דבר, שכן המתלונן היה שרוי בגילופין ופתח באמצעות מפתח את דלת ביתו, כך שתוך דקות ספורות היו הנאשמים מצויים בביתו ויכלו להשיג כל דבר ללא צורך בהפעלת אלימות.

מה גם, כעולה מעדות המתלונן והנאשמים לא היה רכיב של התנגדות מצד המתלונן.

174. לטענת ההגנה לא היה כל מניע לנאשמים להכות את המתלונן, וביתר שאת לא היתה לנאשמים כל סיבה להכות את המתלונן בכדי לגנוב ממנו.

175. באשר לחלקו של נאשם 3 ציינה הסנגורית כי עדויות שותפיו של נאשם 3 מלמדות כי נאשם 3 היה מחוץ לדירה בעת ביצוע המעשה, כך גם נאשם 3 אומר במפורש כי הקפיד לא להיכנס לדירה. חיזוק לכך ניתן למצוא בדברי המתלונן שעל פי גרסתו נאשם 3 עמד מאחוריו.

176. לטענת הסנגורית, היות נאשם 3 תחת השפעת סם בעת האירוע, לצד אי מעורבותו במעשה הגניבה והעדר תכנון מוקדם, מלמדים כי לא ניתן לייחס לנאשם 3 עבירת שוד בנסיבות מחמירות, אלא לכל היותר עבירת סיוע לגניבה כמי ש "אבטח" את זירת האירוע.

177. עוד טענה הסנגורית כי אין לייחס לנאשמים קשירת קשר ותכנון מוקדם, כאשר מדובר בעבירה לא מתוכננת, ניצול סיטואציה בבחינת 'פרצה קוראת לגנב'.

178. לטענת הסנגורית, מחדל החקירה המתבטא בעובדה כי לא נתפס תיעוד מצלמת האבטחה המוצבת בבניין מגורי המתלון בשעות הארוכות שלאחר האירוע ועד למועד הדיווח למוקד המשטרה, פגע בהגנת הנאשמים.

179. בסוף דבריה טענה הסניגורית כי עדותו של המתלון רצופה בסתירות ובפרכות ולכן לטענתה המאשימה לא עמדה בנטל המוטל עליה, בפרט לענין האלימות הנטענת, לחילופין, לענין הקשר הסיבתי בין האלימות הנטענת למעשי הגניבה, ועל כן ביקשה לזכות את הנאשמים מן העבירות המיוחסות להם בכתב האישום המתוקן.

דין והכרעה:

180. תחילה ראוי לציין כי נאשם 2 הודה בעובדות האישום השני, כך שעל סמך הודאתו אני מחליט להרשיע אותו בביצוע שתי עבירות של הפרת הוראה חוקית, לפי סעיף 287(א) לחוק העונשין.

181. כעת נעבור לבחון את הראיות הנוגעות לאישום הראשון והאם הצליחה המאשימה להוכיח מעל לכל ספק סביר את העובדות הנטענות באישום הראשון וכן קיומן של יסודות העבירות המיוחסות לנאשמים באישום זה:

העובדות שאינן שנויות במחלוקת כעולה מעדויות הנאשמים וחומר הראיות:

(-) הנאשמים 2 ו-3 הינם אחים ובינם לבין נאשם 1 יחסי חברות.

(-) המתלון אשר היה תחת השפעת אלכוהול, הלך לביתו בהליכה לא יציבה. עם הגעתו לצומת הרחובות הרברט סמואל ותרנ"א, המתלון מעד ונפל על הכביש. הנאשמים הבחינו במתלון בעת שנפל.

(-) הנאשמים התקרבו לעבר המתלון, עמו לא הייתה להם הכרות מוקדמת, הציעו לו עזרה וליווי עד

לביתו, החזיקו אותו בידיו כשהוא מתנדנד והובילו אותו לכיוון ביתו.

(-) בחמש הזדמנויות שונות בין התאריכים 10.03.17-12.03.17, הנאשמים או חלק מהם, השתמשו בכרטיס האשראי של המתלון ומשכו כסף ממכשירי כספומט שונים בסכום כולל של 4,500 ₪.

(-) הנאשמים ליוו את המתלון עד לביתו, כאשר הנאשמים 1 ו- 2 נכנסו לתוך הדירה, נאשם 1 גנב את הפלאפון ואת הארנק של המתלון והנאשם 2 גנב את המחשב הנייד.

182. השאלות השנויות במחלוקת:

(-) האם הנאשמים כשהבחינו במתלון נופל על הכביש, קשרו קשר לשדוד אותו?

(-) האם שלושת הנאשמים שליוו את המתלון עד לבנין ביתו, התעקשו להעלות את המתלון עד לביתו על אף שהוא הודה להם וביקש מהם לעזוב אותו, והאם הם עשו זאת בהמשך לקשר במטרה לשדוד את המתלון.

(-) האם הנאשמים גנבו גם את הרכוש שבמחלוקת, קרי: שתי קופסאות סיגריות, בקבוק וודקה ומכשיר גלגול סיגריות.

(-) האם הנאשמים גנבו את המתלון בצוותא חדא, כשהם בחבורה, כאשר בשעת מעשה ובתכוף לפניו ולאחריו, היכו את המתלון והשתמשו נגדו באלימות, כל זאת כדי להשיג את הרכוש הגנוב או לעכבו אצלם או כדי למנוע התנגדות לגניבתו או להתגבר עליה.

183. השאלה העיקרית השנויה במחלוקת הינה האם הנאשמים קשרו קשר לשדוד את המתלון והאם היכו אותו והשתמשו נגדו באלימות בצוותא חדא, כשהם בחבורה כדי להשיג את הדבר הגנוב.

184. לצורך דיון בשאלה זו ושאר השאלות השנויות במחלוקת, עלינו לבחון את הפן העובדתי והמשפטי של העבירות המיוחסות לנאשמים:

לגבי עבירת השוד בנסיבות מחמירות, לפי סעיף 402(ב) לחוק העונשין, נקבע כי:

"היה השוד מזוין בנשק או במכשיר שיש בהם כדי לסכן או לפגוע, או שהיה בחבורה, או שבשעת השוד או בתכוף לפניו או לאחריו הוא פצע אדם, הכהו או השתמש באלימות אחרת כלפי גופו, דינו -

מאסר עשרים שנים". (ההדגשות שלי - כ.ס.).

שוד "חמור" כמשמעותו בסעיף 402(ב) לחוק העונשין הינו שוד "רגיל" המתבצע ב"נסיבות מחמירות" כמפורט בסעיף 402(ב) לחוק העונשין, כאשר ל"נסיבות המחמירות" שלוש חלופות: **"השוד מזוין בנשק או במכשיר שיש בהם כדי לסכן או לפגוע"; "השוד היה בחבורה"; "שבעת השוד או בתכוף לפניו או לאחריו, הוא פצע אדם, הכהו או השתמש ב אלימות אחרת כלפי גופו"** - ראו י. קדמי, "על הדין בפלילים - חוק העונשין", חלק שני תשס"ו - 2005, בעמ' 768.

שוד "רגיל" מוגדר בסעיף 402(א) לחוק העונשין הקובע כך:

"הגונב דבר, ובשעת מעשה או בתכוף לפניו או לאחריו מבצע או מאיים לבצע מעשה אלימות באדם או בנכס כדי להשיג את הדבר הנגנב או לעכבו אצלו או כדי למנוע התנגדות לגניבת הדבר או להתגבר עליה, הרי זה שוד ..."

כך שהיסוד העובדתי של שוד "רגיל" לפי סעיף 402(א) לחוק העונשין מורכב מארבעה יסודות:

הראשון - גניבה; **השני** - נקיטת אלימות או איום בנקיטת אלימות; **השלישי** - צריך שאלימות תינקט בשעת הגניבה או בתכוף לפניו או לאחריה; **הרביעי** - צריך שתינקט אלימות במטרה להשיג את הדבר הנגנב, או כדי לעכבו בידי הגנב, או כדי למנוע התנגדות לגניבת הדבר, או כדי להתגבר עליה - ראו י' קדמי על הדין בפלילים, חוק העונשין (חלק ב', תשס"ו) 748; ראו גם ע"פ 6420/10 **קלאודיו סלסנר נ' מדינת ישראל** (ניתן ביום 2011).

"הנסיבות המחמירות" כמפורט בסעיף 402(ב) לחוק העונשין, מוסיפות "נסיבות" ליסוד הפיזי של עבירת השוד; כך ש"עיון בסעיף 402 מלמד, שכל מי שבא בגדרו של סעיף 402(ב) בא גם בגדרו של סעיף 402(א), אך המחוקק ראה לקבוע, שבהתקיים היסודות המנויים בסעיף 402(ב) יש לראות נסיבות מחמירות, המחייבות הטלת עונש מירבי חמור יותר מכפי שנקבע בסעיף 402(א)" - ע"פ 343/83 דהן נגד מדינת ישראל, לז' (4) 813, בעמ' 818.

185. כאמור, בענייננו מיוחס לנאשמים ביצוע עבירת שוד "בנסיבות מחמירות", כמבצעים בצוותא, כהגדרת סעיף 29 לחוק העונשין הקובע כי:

"(א) מבצע עבירה - לרבות מבצעה בצוותא או באמצעות אחר.

(ב) המשתתפים בביצוע עבירה תוך עשיית מעשים לביצועה, הם מבצעים

בצוותא, ואין נפקה מינה אם כל המעשים נעשו ביחד, או אם נעשו מקצתם בידי אחד ומקצתם בידי אחר.

(ג) ...

(ד)

186. מבצעים בצוותא הם מי שנטלו חלק ישיר בביצוע העיקרי של העבירה. הם "משמשים גוף אחד לביצוע המשימה העבריינית" ומהווים יחדיו את ה"גרעין הקשה" של ביצוע העבירה - ראו ע"פ 2796/95 פלונים נ' מדינת ישראל, פ"ד נא(3) 388, 401 (1997), להלן: "עניין פלונים". הביצוע בצוותא מחייב כי במישור הנפשי יהיה לכל אחד מן המבצעים בצוותא היסוד הנפשי של העבירה וכן מודעות לכך שפועלים הם בצוותא (עניין פלונים, בעמ' 402-403).

עוד נקבע בעניין פלונים כי אין זה מתחייב כי כל אחד מן המבצעים יבצע את כל יסודותיה העובדתיים של העבירה וכי אין זה נדרש כי מעשהו של כל אחד מן המבצעים בצוותא יהווה עבירה מושלמת כשלעצמו (שם, בעמ' 402-403).

בע"פ 2247/10 ימיני נ' מדינת ישראל, [(ניתן ביום 12.1.11)] - (להלן: "פרשת ימיני"), נקבע כי:

"בקליפת אגוז, סיווגם של הצדדים לעבירה נעשה על פי תפקידם של השותפים השונים בהגשמת המזימה העבריינית, על פי תפקידם בתכנית העבריינית ועל פי מידת קרבתם ל"גרעין הקשה" של ביצוע העבירה. מבצע בצוותא הוא מי שלוקח חלק בביצוע עבירה על ידי עשיית מעשה הדרוש להגשמת התכנית הפלילית, כאשר היסוד הנפשי הנדרש זהה ליסוד הנדרש בעבירה העיקרית ומודעות לפעולה בצוותא עם האחרים". (שם, פסקה 22).

משהוכח היסוד הנפשי של המודעות, אין עוד חשיבות לחלוקת התפקידים בין המעורבים באירוע ולהיפך, "ככל שהיסוד הנפשי של עושה העבירה (מבחינת מידת העניין שלו בביצועה) רב יותר, יש מקום להסתפק בדרגה נמוכה יותר של היסוד העובדתי ... ולהפך, ככל שמידתו של היסוד העובדתי אצל עושה העבירה, מבחינת איכות תרומתו לביצועה, רבה יותר, כן ניתן להסתפק בדרגה נמוכה יותר של היסוד הנפשי" - ע"פ 8710/96 הלדשטיין נ' מדינת ישראל, פ"ד נא(5) 481, שם בעמ' 549).

187. יודגש כי הפסיקה הכירה במקרים בהם שותפות רגעית, מבלי שהתקיים תכנון מוקדם, או הסכמה מפורשת מראש לביצוע העבירה, תסווג גם היא כביצוע בצוותא - ראו ע"פ 259/97 סובחי נ' מדינת ישראל 28.4.1998; פרשת ימיני, בפסקה 22) וע"פ 3293/09, חטיב נ' מדינת ישראל, (ניתן ביום 15.10.09), שם נקבע:

"לעניין הביצוע בצוותא, אין הכרח כי יערך תכנון מוקדם משותף של העבירה לפרטי פרטיה, ואף אין

זה נחוץ כי ביצועה בפועל יתאם במדויק את כוונתם המקורית של המשתתפים. "אכן, הבוחר להשתתף כמבצע בצוואת בביצוע של עבירה מקורית... חייב להביא בחשבון את העובדה שהדברים עלולים להסתבך, והוא עלול למצוא עצמו מעורב גם בעבירה נוספת... שאינה בשליטתו".

188. במקרה דנן, נבחן אם התקיימו היסודות העובדתיים של עבירת השוד לפי סעיף 402(ב) לחוק העונשין והאם הנאשמים פעלו כמבצעים בצוואת:

סבור אני כי מן הראיות שהובאו בפני בית המשפט עולה כי הנאשמים ביצעו את הגניבה, בצוואת וזאת משום שעל פי חומר הראיות לרבות סרטוני מצלמות האבטחה, עדות המתלון ועדויות הנאשמים עצמם, האחרונים ליוו את המתלון עד לביתו.

הנאשם 1 הודה כי נכנס לביתו של המתלון ומשם גנב ארנק ופלאפון אם כי טען כי לא נקט בשום אלימות כדי להשיג את הדבר הנגנב כי המתלון בכלל היה שיכור ולא התנגד לגניבה, כך לטענתו.

נאשם 2 הודה גם הוא כי נכנס לביתו של המתלון ומשם גנב מחשב נייד.

בחקירתו הנגדית של נאשם 1, אישר האחרון כי צפייה במצלמות האבטחה ועיון בחומר החקירה מעלה כי נלקח רכוש נוסף מהדירה בנוסף לגניבת הארנק והפלאפון - עמ' 216 לפרוט', שורות 16-18.

זאת ועוד הנאשם 3 במקרים רבים מתבטא בשפה שהיא בלשון רבים ובכך מאשר טענת המאשימה כי האירוע כולו בוצע בצוואת חדא. כך למשל בעדותו בבימ"ש מסר כי:

"הלכנו שם, עשינו מה שעשינו, גנבנו, בכלל לא היה צריך לעשות את זה לבנאדם מסטול, עשינו את זה. אני חושב שכבר שילמתי על זה וגם איגור, הפציעה שעברנו בבית סהר מהשריפה, אני חושב ששילמנו על זה. אני חושב שזה לא היה צריך להיות אבל עשינו מה שעשינו השתמשנו בכרטיס אשראי שלו, לא זוכר הכל כמו שצריך. אחרי כמה זמן עצרו אותנו המשטרה..." - עמ' 255 לפרוט', שורות 7-26.

בהמשך בחקירה הנגדית מסר נאשם 3 כי:

"כשגנבנו את המחשב וגנבנו ביחד את כרטיס האשראי הוצאנו את הכסף ביחד, אני מאשר את זה" - עמ' 258 לפרוט', שורה 6.

זאת ועוד נאשם 3 הפליל את נאשם 1 כמי שלקח חפצים מהדירה, הפליל את אחיו הנאשם 2 וטען שראה אותו נכנס לדירה ולוקח דברים, ניסה להרחיק את עצמו מהכניסה לדירה, טען שעמד בפתח הדירה - עמ' 255

לפרוט' שו' 19-21.

הנאשם 1 אישר שהוא הוציא מכספומטים סכומי כסף שהתחלק בהם עם יתר הנאשמים - עמ' 222 לפרוט', שו' 26-13.

ודוק בסרטוני מצלמות האבטחה ומהתמונות, ניתן לראות כי הנאשמים דחפו את המתלונן לתוך המעלית ובכך הם הפעילו אלימות כדי שיוכלו להוביל את המתלונן לביתו ולגנוב את רכשו.

189. לעניין היסוד הנפשי די אם אפנה לעדות נאשם 3 בבית משפט שמסר כי:

"שהיינו כבר בלובי (הכוונה בתוך הבניין שבו דירת המתלונן - כ.ס.), שם כן עברה לנו המחשבה .. אבל בדרך אף אחד לא חשב לגנוב.. כשהיינו למטה כן כבר חשבנו שאם נצליח לגנוב נגנוב..." - עמ' 259 לפרוט', שורות 19-24.

בהמשך כשנשאל נאשם 3 האם רק בשלב שהגיעו לכניסת הבניין דיברו ביניהם לגנוב את המתלונן, השיב נאשם 3 כי "בזמן הזה מספיק שאנו מדברים עם העיניים" - עמ' 259 לפרוט', שורה 22, וכשנשאל נאשם 3 אם היו מתואמים בניהם, ענה "כשהיינו למטה כן כבר חשבנו שאם נצליח לגנוב נגנוב ואם לא נצליח גם כך הבנאדם מסטול, נסתובב ונלך" - שורה 24-25.

זאת ועוד הנאשם 1 אישר בחקירתו הנגדית כי כשלחץ על קוד האינטרקום שבכניסת הבניין, השתמש בשרוולו כדי להעלים טביעות אצבע וכי "זה קרה בכניסה, עלתה לי מחשב (כך במקור, צ.ל. "מחשבה" - כ.ס.)" - עמ' 215 שו' 24-17.

אמנם יש מקום לסברה כי בנסיבות המקרה הייתה השותפות בין הנאשמים שותפות ספונטאנית, אולם כבר נקבע בפסיקה כי גם שותפות ספונטאנית שותפות היא ועושה עבריינים למבצעים בצוותא - ע"פ 259/97 **בשתאווי סובחי נ' מדינת ישראל**, (ניתן ביום 28.4.98), שם בעמ' 309; ע"פ 4693/01 **מדינת ישראל נ' אנטולי בביזאיב**, פ"ד נו(5), 580, עמ' 586-587.

ראוי לציין כילצורך הרשעה לפי סעיף 402(ב) לחוק העונשין, די אם המאשימה תוכיח קיום חלופה אחת משלוש החלופות המנויות בסעיף, קרי "**שוד.. בחבורה**" ובעניינו הוכח כי בוצעה גניבה, בחבורה תוך הפעלת אלימות (דחיפת המתלונן אל תוך המעלית כדי להיכנס יחד אותו לדירתו ולגנוב את רכשו).

יחד עם זאת, אמשיך לבחון את שתי החלופות האחרות שבסעיף ושהן:

"שבשעת השוד או בתכופ לפניו או לאחריו הוא פצע אדם, הכהו או השתמש באלימות אחרת כלפי גופו...", ולעניין זה אפנה לחקירתו הנגדית של נאשם 1 בעמ' 219 לפרוט', שו' 4-6, שם אישר נאשם 1 כי הם הובילו את המתלונן לדירה כשהוא בריא ושלם, גם אישר בעמ' 214 שורה 29 שלא ראה פציעה או חבלה כשהם ליוו את הקורבן לבית ובכך גם בעת שעלה למעלית, שו' 31-32.

עוד אישר הנאשם 1 שבעת כניסתו לדירה לא הבחין בכתמי דם בדירת הקורבן - עמ' 224 שו' 19-28.

נאשם 2 אישר כי בשום שלב עד לעלייתו של המתלונן לדירה לא רואים טפטוף דם או כתמי דם - עמ' 244 לפרוט', שורה 22.

גם אביהם של נאשמים 2 ו-3 מסר בהודעתו במשטרה מיום 13.3.17 - שסומנה ת/37 כי לא ראה את המתלונן עם דימום כלשהו.

על פי הראיות שהוצגו, גורם האכיפה הראשון שהגיע לזירת האירוע - השוטר דמיטרי, ערך דוח פעולה שסומן כת/2, שבו תיאר את שראו עיניו ואת הפרטים שמסר הקורבן בסמוך לאירוע - ת/28, תיעוד הקורבן וחבלותיו וכן לתיעוד הנזק הרפואי שנגרם לקורבן על פי החומר שהתקבל מבית החולים - ת/137 ו-ת/133, קבלה רפואית וסיכום אשפוז.

ראו גם עדות ד"ר רביע בבית המשפט, כשהוצגה לו תמונה ת/28 שמתעדת את החבלות שעל המתלונן, מסר כי **"יש חבלה עם חתכים לפחות לפי הצילום וגם לפי התיעוד ת/133 עמ' 2 ולא יכול להיגרם בגלל טרומבוציטופניה - עמ' 197 לפרוט', שורות 5-6.**

משכך, הן התמונות שתיעדו את החבלות שעל המתלונן יום למחרת האירוע, הן המסמך הרפואי והן עדות הרופא שערך דו"ח האשפוז כל אלה מעידים על כך שכנגד המתלונן הופעלה אלימות קשה כלפי גופו של המתלונן שהסבה לו נזק משמעותי.

190. סיכום הדברים הוא כי סדרת המעשים שבוצעו על ידי הנאשמים, בחבורה, כמבצעים בצוותא, כעולה מעובדות האישום הראשון, מקיימת את דרישות סעיף 402(ב) לחוק העונשין.

בכך הוכיחה המאשימה, כי הנאשמים גנבו **"בחבורה"**, ואף **"בשעת השוד או בתכופ לפניו או לאחריו"** הם **"פצעו אדם, הכהו או השתמש באלימות אחרת כלפי גופו"**.

במקרה שלנו, ברור ונעלה מכל ספק, כי הנאשמים עשו את אשר עשו במטרה להשיג את הדבר הנגנב, ובכך מתמלאת דרישת היסוד הנפשי לעבירה.

191. הנאשמים מואשמים גם כי קשרו ביניהם קשר לביצוע העבירות המפורטות בכתב האישום כנגד המתלונן.

הכלל שנקבע בפסיקה הוא כי משנוצר הקשר הפלילי, הופך כל אחד מהקושרים להיות, למטרת הקשר, סוכנם של האחרים, כך שכל מעשה שביצעו בזמן קיום הקשר ולשם קידומו נחשב למעשה של חבריו לתכנית המשותפת ואפילו בוצע אותו מעשה בהעדרם של אלה ובלי ידיעתם מראש.

ראו ע"פ 3338/99 דמיאן פקוביץ נ' מדינת ישראל, (ניתן ביום 20.12.00); ע"פ 1632/95 עוזי אזולאי משולם ואח' נ' מדינת ישראל, פ"ד מט(5), 534, עמ' 554-555; ע"פ 201/86 משה בדש נ' מדינת ישראל, פ"ד מ(4), 281, עמ' 295-296; וספרו של י. קדמי, על הדין בפלילים, חלק ראשון (מהדורה מעודכנת, תשנ"ה - 1995), בעמ' 171.

יוזכר, כי:

"עובדת קיומו של קשר ניתנת להוכחה גם בדרך של הסקת מסקנות מהתרחשויות מאוחרות שהתרחשו לאחר היווצרותו של הקשר, ובלבד שהמאוחר מלמד על המוקדם." (ע"פ 8416/09 מדינת ישראל נגד חרבוש (ניתן ביום 9.6.10), פסקה 51; ראו גם בע"פ 685/81 אהרוני נגד מדינת ישראל, פ"ד לז(1) 673, 686).

192. נסיבות השוד שבוצע כלפי המתלונן, במהלכו שלושת הנאשמים מגיעים למקום יחדיו, כששניים מהנאשמים כיסו את ידם עם השרוול או החולצה כדי שלא להשאיר עקבות וראיות ובין השאר, טביעת האצבע כשלחצו על קוד האינטרקום של הבניין, שלושת הנאשמים נראו דוחפים את המתלונן לתוך המעלית, כששניים מהם לפחות נכנסים לתוך הדירה, גונבים חפצים ששייכים למתלונן, החבלות השריטות והשפשופים שעל המתלונן ואשר תועדו למחרת יום האירוע - בכל אלה יש כדי ללמד על קיומה של תכניתם העבריינית והמוקדמת של הנאשמים את מעשה השוד.

193. על כן, גם אם אחד הנאשמים ביצע מעשים מסוימים בלי ידיעתם המוקדמת של יתר הנאשמים, באם יקבע כי נקשר קשר בין הנאשמים לביצוע העבירות, יורשעו שלושת הנאשמים בעבירה של קשירת קשר.

אחריותו של קושר למעשה עבירה שנעשה על ידי קושר אחר מוגבלת לאותם מעשי עבירה המהווים תוצאה אפשרית וטבעית שנבעה מן המטרה המשותפת - ראו ע"פ 5748/90, 33/91 יוסף עטר ואח' נ' מדינת ישראל, (ניתן ביום 19.1.93); ספרו של י. קדמי, בעמ' 173.

194. ההרשעה בעבירת הקשר לפי סעיף 499 לחוק העונשין מותנית, על פי הפסיקה, בהוכחת שני יסודות - ההתקשרות בין שניים או יותר, והיות מטרת ההתקשרות ביצוע פשע או עוון.

195. גם אם נאמר כי לא הכל תוכנן מראש הרי שבעת שהנאשמים הגיעו לבניין שבו נמצאת דירת המתלונן עלתה להם המחשבה לגנוב את המתלונן - זאת כעולה מהראיות שהפניתי אליהן לעיל. בנסיבות אלו וגם אם לא ידעו הנאשמים מראש כיצד יתפתח האירוע יש לראותם כשותפים לקשירת הקשר - ראו דברי נאשם 3 בעמ' 259 לפרוט', שורות 19-24 וגם אם לא דיברו על כך "היה די במבט עיניים" כדברי נאשם 3 - ראו עמ' 259 לפרוט', שורה . ראו גם דברי נאשם 1 בעמ' 215 שו' 24-17.

196. על כן, לאור המפורט לעיל, אני קובע כי יש להרשיע את הנאשמים בעבירה של קשירת קשר לפשע. אעיר לעניין זה, בשולי הדברים, כי לטעמי מעת שמיחס כתב האישום ביצוע של עבירות בצוותא מכוח דיני השותפות, וכפי שיפורט - משמורשעים הנאשמים בין היתר בשותפות, ממילא מתייחר הדיון בסוגיית הקשר, שענינו שלב מוקדם להבשלת הביצוע של העבירה בצוותא.

סוף דבר:

197. על כן, אני מרשיע את הנאשם 2 על סמך הודאתו בביצוע שתי עבירות של הפרת הוראה חוקית, לפי סעיף 287(א) לחוק העונשין.

זאת ועוד, אני קובע כי המאשימה הוכיחה מעל לכל ספק את העובדות הנטענות באישום הראשון והתקיימותן של כל יסודות העבירות המיוחסות לנאשמים באישום הראשון ולכן אני מרשיע את הנאשמים 1, 2 ו- 3 בביצוע עבירה של **קשר לפשע** לפי סעיף 499(א)(1) לחוק העונשין וכן ביצוע עבירת **שוד בנסיבות מחמירות**, לפי סעיפים 402(ב) ו- 29 לחוק העונשין.

ניתנה היום, כ"ו אלול תשע"ח, 06 ספטמבר 2018, במעמד הנאשמים ובא כוח עו"ד ארבל עמי- גא גם בשם עו"ד הגב' רוק שפירו - סער וב"כ המדינה עו"ד שגב אדלר.